

ת"פ 1001/12 - מדינת ישראל נגד לואי בן חאפז זועבי

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 1001-12 מדינת ישראל נ' זועבי
בפני כבוד השופטת יפעת שיטרית
המאשימה
נגד
הנאשם
לואי בן חאפז זועבי

הכרעת דין

בפתח הכרעת דין זו ובהתאם להוראת סעיף 182 לחסד"פ, הנני מודיעה, כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו באישום הראשון ואשר עניינה, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה וזאת מחמת הספק.

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום (מתוקן), הכולל בחובו שני אישומים, במסגרתם יוחסו לו העבירות כדלקמן:

אישום ראשון: החזקת סכין שלא כדין, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, תקיפה בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

אישום שני: בריחה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

2. בדיון מיום 29/11/12 (אשר התקיים בפני כב' סגן הנשיא, השופט כתי'לי), כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ואף העלה טענה מקדמית בדבר פסול או פגם בכתב האישום (המקורי לעת ההיא), בצירוף טענת "הגנה מן הצדק".

3. בהחלטתו מיום 30/12/12, קיבל בית המשפט את טענת הנאשם בדבר קיומו של פגם בניסוח כתב האישום המקורי ואולם, חרף הפגם שנפל בניסוח כתב האישום, בא בית המשפט לכלל מסקנה, כי אין בכך כדי להביא לביטול כתב האישום, אלא, כי עסקינן בפגם שניתן לרפאו על דרך תיקון כתב האישום.

בנסיבות אלו, הורה בית המשפט למאשימה להגיש כתב אישום מתוקן והיא עשתה כן.

4. בדיון מיום 14/1/13 (אשר התקיים בפני כב' השופט אטרש), שבה ב"כ הנאשם וטענה לקיומו של פגם נוסף בכתב האישום, כמפורט בטיעוניה שם. בהחלטתו קבע בית המשפט, כי אין ממש בטענת ב"כ הנאשם בהקשר זה וכי אין מניעה, כי הנאשם ישיב לכתב האישום המתוקן כפי שהוא, תוך שתישמר לו הזכות לטעון כל טענה שהוא ימצא לנכון במסגרת סיכומיו. במעמד זה השיב הנאשם לכתב האישום המתוקן וכפר במיוחס לו.

5. בנסיבות אלו נקבעו מועדים לשמיעת ראיות ולאחר שהצדדים סיימו להביא ראיותיהם, ניתנה החלטה בדבר הגשת סיכומי הצדדים בכתב. כן נקבע מועד להשלמת סיכומי הצדדים בעל פה. ב"כ הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב כנדרש וכדבעי ובדין מיום 9/5/16 השלימו בקצרה את סיכומיהם בעל פה.

העובדות הנטענות בכתב האישום המתוקן:

עובדות האישום הראשון:

6. על פי הנטען בעובדות אישום זה, איסמעיל אדהם (להלן: "המתלונן"), עובד במסגרייה הממוקמת במתחם הסמוך למרכז המסחרי "דודג' סנטר" שבנצרת עלית (להלן: "המסגרייה"). בשל גניבת ציוד רב ערך מהמסגרייה, מספר חודשים עובר לאירועי כתב אישום זה, המתלונן אף מועסק מאותה תקופה כשומר על המסגרייה בשעות הלילה.

7. עוד נטען, כי בתאריך 2/8/12, בסמוך לשעה 18:30, כאשר המתלונן נותר לבד במסגרייה, נכנס הנאשם למסגרייה יחד עם אדם נוסף אשר זהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר"), כשהוא מצויד בסכין.

הנאשם והאחר ניגשו למתלונן והחלו להכותו במכות ובבעיטות ברגליו ובאשכיו. לאחר מכן, שלף הנאשם מכיס מכנסיו את הסכין שהייתה ברשותו וחתך את המתלונן בראשו, חתך באורך של כ - 20 ס"מ. מיד לאחר מכן, נטל האחר מוט ברזל שהיה מונח במקום והלם באמצעותו בכתפו ובצווארו של המתלונן. מעוצמת המכות והחבלות שנחבל, נפל המתלונן על רצפת המקום. הנאשם והאחר החלו להימלט מהמקום.

8. המתלונן, אשר הבחין בנאשם ובאחר נמלטים, נטל אבן שהייתה במקום, נעמד על רגליו והשליכה לעבר השניים. האבן פגעה בראשו של הנאשם אשר המשיך בבריחתו מהמקום, עד אשר הגיע למתחם הקאנטרי הממוקם בסמוך למסגרייה. הנאשם קפץ מעבר לגדר הקאנטרי ונכנס לשירותים במקום.

9. על אף מצבו הקשה, כך על פי הנטען בכתב האישום, פתח המתלונן במרדף אחר הנאשם והאחר ונכנס אף הוא למתחם הקאנטרי, אך בשל מצבו לאחר הפגיעה שפצע אותו הנאשם והמכות שהיכו אותו הנאשם והאחר, תש כוחו והוא נפל על הרצפה במקום, כשהוא מדמם מראשו.

עובד הקאנטרי, אשר הבחין במתלונן ובמצבו, הזעיק למקום את מד"א וכן ניידת משטרתית, אשר הגיעו למקום.

10. על פי הנטען, השוטר עאמר אשקר והמתנדב חג'ה רביע, אשר הגיעו בניידת המשטרתית, החלו בסריקות ותשאול במתחם הקאנטרי. הנאשם, אשר הבחין בשוטר ובמתנדב, ביקש להימלט מהם וניסה לעבור מעבר לגדר במקום. השניים, אשר הבחינו בנאשם ובניסיונו להימלט, רדפו אחריו ועצרו אותו.

בשל טיב פציעתו, הובהל המתלונן ע"י מד"א לבית חולים "העמק" בעפולה. בבית החולים אובחנו בראשו של המתלונן חתך באורך של כ - 20 ס"מ וכן שפשופים ברגליו. פצע החתך בראשו של המתלונן נתפר והוא אושפז בבית החולים למשך ארבעה ימים.

עובדות האישום השני:

11. על פי הנטען בעובדות אישום זה, בתאריך 6/8/12, בסמוך לשעה 10:00, בגין המעשים המתוארים באישום הראשון שבכתב אישום זה, נעצר הנאשם והובא לחקירה בחדר חקירה הנמצא בתחנת המשטרה בנצרת עלית (להלן: "התחנה") בפני החוקר איציק סומך (להלן: "החוקר").
12. עוד נטען, כי במהלך חקירתו, בסמוך לשעה 10:14, קם הנאשם ממקומו, יצא מחדר החקירות והחל לרוץ במורד המדרגות בתחנה בניסיון לברוח ממעצר. עם הימלטותו מחדר החקירות דלק אחריו החוקר, כשהוא מזעיק לעזרה שוטרים שנכחו בתחנה. הנאשם המשיך בבריחה במדרגות התחנה עד אשר הגיע לקומה התחתונה בתחנה, שם ניסה לפתוח את דלת היציאה. בשלב זה נתפס הנאשם ע"י השוטרים ארז רונן, ויקטור חיוט, אילן אוחנה והחוקר. גם לאחר שהוחזק ע"י שוטרים אלה, ניסה הנאשם להשתחרר מאחיזתם ולהימלט, זאת תוך כדי הנפת ידיו ובעיטות ברגליו לעבר השוטרים.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

13. כאמור, בדיון מיום 14/1/13 (אשר התקיים בפני כב' השופט אטרש), השיב הנאשם למיוחס לו בכתב האישום המתוקן. הנאשם כפר בעובדות סעיפים 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 ו- 12 המיוחסות לו באישום הראשון וטען בהקשר זה, כי לא תקף את המתלונן, אלא, כי הוא זה שהותקף על ידו וכי מעבר לנאשם ולמתלונן עצמו, לא נכח אף אדם אחר במקום בזמן האירוע.

באשר למיוחס לנאשם באישום השני, הנאשם כפר בעובדות סעיפים 2, 3, 4, ו- 5 שבאישום זה וטען בהקשר זה, כי לא ניסה לברוח, אלא ביקש לסיים את החקירה ולחזור לתא המעצר בתחנה בקומה הראשונה ליד הכניסה של התחנה.

הנאשם עוד טען, כי אין הוא אוחז בטענת אליבי, או בטענת זוטא.

14. בנסיבות אלו וכפי שפורט לעיל, נקבעו מועדים לשמיעת ראיות ולאחר שהובאו ראיות הצדדים עד תום, הגישו הצדדים את סיכומיהם בכתב וכן השלימו את סיכומיהם בקצרה בעל פה. להלן יובאו בקליפת אגוז עיקר טיעוני הצדדים כפי סיכומיהם.

טיעוני המאשימה בסיכומיה:

15. במסגרת סיכומיה בכתב הפנתה המאשימה לראיות שהובאו על ידה להוכחת המיוחס לנאשם בשני האישומים נשוא כתב האישום המתוקן. בהקשר זה הפנתה המאשימה לעדות המתלונן אדהם איסמעיל ולעולה ממנה. כן ציינה בהקשר זה, כי הוגשו לבית המשפט תמונות המתעדות את החבלות בראשו של המתלונן אשר התקבלו וסומנו ת/1 וכן הוגש תיעוד רפואי המפרט את פציעות המתלונן בעקבות האירועים נשוא האישום הראשון אשר התקבל וסומן ת/2. כן ציינה המאשימה, כי במהלך עדותו הראשית, הוצגה למתלונן סכין שנתפסה בזירת האירועים והוא אישר, כי זו הסכין שהוצגה לו במהלך חקירתו במשטרה (נ/3), שם אישר, כי היא דומה לסכין בה הנאשם תקף אותו.

16. לטענת המאשימה, המתלונן מסר בעדותו את שאירע, כפי המיוחס באישום הראשון שבכתב האישום המתוקן ועשה זאת בצורה כנה ואמיתית ובהתאם ליכולותיו. כך טענה, כי המתלונן הותש במשך שעות בחקירה נגדית וביקש להתחשב במצבו הרפואי ולסיים את עדותו. למרות כל הקשיים, לרבות ההבדלים בשפה, בניב ובמנטליות, כמו גם מצבו הפיזי של המתלונן בשל הפגיעה שספג, העיד המתלונן באופן ראוי.

המאשימה ציינה, כי ההודעות שמסר המתלונן במשטרה הוגשו וסומנו נ/2 ו - נ/3, כאשר הודעתו נ/2 נמסרה ביום בו התרחשו האירועים, כאשר המתלונן שוכב במיטתו בבית החולים ובסמוך לאחר קבלת הטיפול הרפואי הראשוני.

הודעתו הנוספת של המתלונן נ/3, נגבתה ממנו מספר ימים לאחר מכן.

17. לטענת המאשימה, כל ניסיון להיבנות מהבדלים שאינם משמעותיים בין הודעותיו של המתלונן, לא יצלח. ככל שקיימות סתירות בין הודעות אלו, הרי שאין בהן כדי לרדת לשורשו של עניין, אין בהן כדי להצביע על אמירת שקר ואין הן מתייחסות לסלע המחלוקת הניטש בין הצדדים. בהקשר זה הדגישה, כי המתלונן חזר שוב ושוב על דבריו ולפיהם, הנאשם היכה אותו עם האחר ותקף אותו באמצעות סכין.

באשר לאופן בו ראוי לבחון עדות כמו זו של המתלונן, הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

18. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של השוטר רס"ר איגור בריילובסקי אשר, באמצעותו הוגשה הודעת הנאשם ת/3 ודיסק המתעד את חקירתו ת/4 ע"י מערכת "ענבל" וכן לשני מזכרים שהוגשו במסגרת חקירתו הנגדית אשר התקבלו וסומנו ת/5 ו - ת/6. כן הפנתה לעדות רס"מ יצחק סומך ולראיות שהוגשו באמצעותו ת/7, ת/8, ת/9, ת/10, ת/11, ת/12 ודיסק מצלמת אבטחה ת/13.

כן הפנתה המאשימה לעדות רס"מ אורן דליות ולראיות שהוגשו באמצעותו ואשר סומנו ת/14 הכולל סכין שנתפסה בזירת האירועים אשר הוצגה למתלונן, ת/15 שעניינו לוח צילומים, ת/16 דיסק צילומי זירת האירוע ו - ת/17, דו"ח בדיקת מז"פ.

עוד הפנתה המאשימה לעדות רס"מ עאמר אשקר ולדו"ח הפעולה שערך ביום האירוע, אשר התקבל וסומן ת/18 ולעולה ממנו.

כן הפנתה לעדות רס"ב מאהר ראשד ולראיות שהוגשו באמצעותו, אשר התקבלו וסומנו ת/20, ת/21.

עוד הפנתה לעדות פקד ארז רונן ולדו"ח שהוגש באמצעותו, אשר התקבל וסומן ת/22 ולעולה ממנו.

כן הפנתה לעדות רס"ב אילן אוחנה ולמזכר שהוגש באמצעותו, אשר התקבל וסומן ת/23 ולעולה ממנו.

כן הפנתה לעדות רס"מ ויקטור חיוט ולזכ"ד ת/24 שהוגש באמצעותו ולעולה ממנו.

19. המאשימה הוסיפה והפנתה להודעתו של עד התביעה ולדימיר אפרצוף אשר הוגשה בהסכמה וסומנה ת/25 ולעולה ממנה.

כן הפנתה להודעתו של עד התביעה שלמה דוד, אשר הוגשה בהסכמה וסומנה ת/26 ולעולה מהודעה זו.

עוד הפנתה המאשימה לעדותו של רס"מ עיסאם חורי, אשר צילם את התמונות ת/1 וערך מזכר בהקשר זה שהוגש וסומן ת/27.

כן הפנתה המאשימה לעדות רס"ל חג'ה רביע אשר, באמצעותו הוגש מזכר המתייחס לאירוע הנטען באישום הראשון, אשר התקבל וסומן ת/28.

המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של עד התביעה סמיר חורי ולעולה ממנה וכן לעדותו של ד"ר מוראדאת אשר אישר את המסמך ת/2 כמסמך שערך.

20. ב"כ המאשימה הוסיפה והתייחסה בטעוניה לראיות שהובאו במסגרת פרשת ההגנה, שכללו את עדות הנאשם ושני עדי הגנה נוספים - האני עלי נאסר ואחמד זועבי.

21. בהתייחס לעדות הנאשם טענה המאשימה, כי מחקירתו הנגדית של הנאשם עלה, כי הוא מכיר היטב את האזור הסמוך למסגרייה, כי נהג לטייל באזור בימים שלפני אירועי כתב האישום וכי ידע, כי קיימת במקום המסגרייה. לדידה של המאשימה, דברים אלו מחלישים את טענתו, כי המפגש עם המתלונן היה מחוץ למסגרייה. עוד ציינה, כי הנאשם אישר בעדותו, כי החבלות על גבי המתלונן לא היו בטרם העימות בינו לבין הנאשם וכי התמונות המתעדות את ראשו של המתלונן ואשר צולמו מיד עם קבלתו בבית החולים, הינן תמונות של חבלה טרייה.

22. זאת ועוד, הנאשם עמד על כך שלא היה גורם שלישי מעורב באירועים בינו לבין המתלונן וכי, מתחילת המפגש ביניהם במסגרייה, דרך המרדף של המתלונן אחריו מהמסגרייה ועד הגעתו לקאנטרי קלאב, לא היה שום נתק ביניהם וקשר העין היה רציף ומתמשך, ללא התערבות גורמים שלישיים.

למרות זאת, הנאשם לא מסר תשובה סבירה והגיונית לחבלה הקשה בראשו של המתלונן, שעמו היה לו קשר רציף מתחילת האירוע ועד להתמוטטות המתלונן ברחבת הקאנטרי.

23. עוד הוסיפה וטענה המאשימה, כי גרסת הנאשם הינה בלתי סבירה ומופרכת, וכי על כך ניתן ללמוד מתגובותיו המידיות במפגש עם השוטרים שהגיעו לקאנטרי קלאב. הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית, מדוע לא פנה לשוטרים שהגיעו לזירה והפנה את תשומת לבם לכך שהוא הקורבן ולא נתן כל תשובה לכך. זאת ועוד, עוד בטרם הגיעו השוטרים, הנאשם נתקל בשומר בקאנטרי וגם אליו לא פנה לסיוע. הנאשם נכנס למקום בצורה שקולה וקרה, פנה לשטוף מעצמו את סימני האלימות וכדי למנוע כל קשר עם המתלונן. הנאשם יצא מהקאנטרי, ראה את המתלונן מוטל על הרצפה במקום, המתלונן הצביע עליו כמי שתקף אותו, והנאשם נמלט מהמקום.

24. כן הוסיפה וטענה המאשימה, כי הנאשם לא יכול היה להסביר את אמירותיו הספונטניות, אמירות האמת לשוטרים וכאשר עומת עם אמירות אלה, התנער מהן.

כך הדגישה המאשימה, כי הנאשם אישר בעדותו, כי במהלך ההמלטות שלו מאזור המסגרייה ועד להגעתו לקאנטרי, נפל במקום בו היו ברזלים וקרמיקה וקיבל מהם מכה, כך שהפגיעות מהן סבל, אינן רק מאותה אבן שהשליך המתלונן בניסיונו למנוע את המלטות הנאשם.

25. באשר לאישום השני המיוחס לנאשם, טענה המאשימה, כי הנאשם אישר, כי חקירתו התנהלה באווירה רגועה וכי הוא זה שאיבד שליטה. הנאשם טען, כי אמר לחוקר שהוא עייף ורוצה לישון, אך לא יכול היה להסביר את העובדה, כי דברים אלו אינם מקבלים ביטוי בהקלטה של החקירה וכן בחקירה הכתובה.
- גם בכל הקשור לטענות הנאשם, כי הותקף על ידי השוטרים בתחנת המשטרה, הנאשם לא יכול היה ליתן הסבר מדוע לא התלונן אודות דברים אלו, לא במהלך חקירתו לאחר ניסיון ההמלטות ולא בפניה למח"ש לאחר מכן. לטענת המאשימה, עסקינן בגרסה כבושה שנולדה זמן רב לאחר חקירות הנאשם.
26. לטענת המאשימה, עדות הנאשם כולה הייתה ניסיון הנאשם להימלט מן המיוחס לו בכתב האישום על שני חלקיו, ללא מתן הסבר טוב והגיוני ומבלי שהביא ראיות טובות להפרכת המיוחס לו. בנסיבות אלו, עותרת המאשימה, כי בית המשפט ידחה את גרסאות הנאשם נוכח חולשתן ואי סבירותן, אל מול הראיות הטובות שהציגה המאשימה.
27. באשר לעדויות עדי ההגנה עלי נאסר ואחמד זועבי, טענה המאשימה, כי עדויותיהם בעלות משקל אפסי ואינן תורמות לגילוי האמת. בהקשר זה טענה, כי אין באפשרות המאשימה להזים עתה את שנאמר בעדויות אלו, שעה שהמתלונן עזב זה מכבר את הארץ.
- כן טענה, כי עדים אלו לא יכלו להעיד בוודאות, כי עדותם מתייחסת למתלונן. העדים מסרו, כי מדובר "באדהם הסודני", אך לא הייתה להם כל דרך לאשר, כי אכן עסקינן במתלונן.
28. עוד טענה המאשימה, כי עדויותיהם הינן עדויות מפי השמועה, כאשר לטענת העדים מדובר בדברים שנמסרו להם על ידי "אדהם הסודני", כאשר מידע זה, כפי גרסתם, היה בידיהם מזה זמן רב והם כבשו אותו עד למועד מסירת עדותם בבית המשפט. כבישת העדויות ממזערת את ערכן ואין לקבלן.
29. באשר לעדותו של עלי נאסר טענה המאשימה, כי עד זה לא יכול היה לומר בוודאות, כי המתלונן בתיק דן הינו אותו "אדהם הסודני", וכן לא יכול היה למסור מועד מדויק לגבי היום בו הגיע לטענתו אותו "אדהם הסודני" ומסר לו את הדברים.
- לטענת המאשימה, העובדה, כי עד זה העיד, כי המידע היה בידיו והוא מסר אותו לפני זמן רב, ומידע זה לא הובא לבית המשפט, מוריד מערכו של מידע זה אשר נכבש זמן רב, עד שלא ניתן היה לעמת את המתלונן עם הטענות כנגדו.
30. בנסיבות אלו, שעה שהעד לא יכול היה לציין בעדותו תאריכים מדויקים, לא יכול היה לאשר מעבר לכל ספק, כי מדובר במתלונן בתיק זה, לא יכול היה להמציא מסמכים או תכתובות אודות אותם מפגשים לכאורה בדבר הסולחה שטען לה, הרי שאין בעדותו הכבושה כדי לתרום לגילוי האמת וכולה ניסיון לפגוע במהימנות המתלונן, כשאין ביכולת המאשימה להפריך או להזים טענות אלה.
31. באשר לעדותו של עד ההגנה אחמד זועבי, טענה המאשימה, כי גם עד זה לא יכול היה לומר בוודאות, כי מדובר במתלונן בתיק זה וכי העד אישר, כי לא ראה כל דרכון או מסמך מזהה אחר. לטענת המאשימה, משקל הזיהוי שנעשה לעד בחקירתו החוזרת הינו אפסי שכן, הוצגה לעד רק תמונתו של המתלונן כאופציה יחידה לזיהוי.

32. בנסיבות אלו עתרה המאשימה, כי בית המשפט ידחה עדויות הגנה אלה אשר משקלן אפסי, שכל מטרתן לפגוע במהימנות עדות המתלונן, כאשר למאשימה לא הייתה את היכולת להזימן בעדות שכנגד.

33. באשר לעבירות המיוחסות לנאשם, טענה המאשימה, כי טיב הפגיעה שפגע הנאשם במתלונן ומיקומה בראשו של המתלונן, באמצעות סכין איתה הגיע הנאשם לזירת האירועים, מלמדת על "כוונה לגרום לחבלה חמורה" או לתוצאה אחרת, האמורה בסעיף 329(1) לחוק העונשין, ולפיכך, מתגבשים יסודות עבירת ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה.

באשר לעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות המיוחסת לנאשם, טענה המאשימה, כי בהיסח הדעת לא נרשם בכתב האישום המתוקן תת הסעיף הרלוונטי ואולם, מתגובת המאשימה לטענות המקדמיות מיום 9.12.12 ומהראיות שהובאו עולה, כי עסקינן בהוראת סעיף 382(א) לחוק העונשין, כאשר היו שניים או יותר שחברו לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים.

עוד ציינה המאשימה, כי בהחלטתו מיום 30.12.12, קיבל בית המשפט את עמדת המאשימה ולפיה, יש לייחס לנאשם את הוראת סעיף 382(א) בכל הקשור לחלקו הראשון של סעיף 4 לעובדות שעניינן, מכות ובעיטות ברגליו ובאשכיו של המתלונן.

34. סיכום של דברים, טוענת המאשימה, כי היא הציגה בפני בית המשפט ראיות טובות המבססות באופן חד משמעי את המיוחס לנאשם בכתב האישום על שני חלקיו וכי עלה בידיה כדי להוכיח את יסודות כל העבירות המיוחסות לנאשם. לדידה, ראיות ההגנה לא העלו ספק סביר באשר לאשמת הנאשם ולפיכך, עותרת היא להרשעת הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

35. בהשלמת סיכומיה בעל-פה בדיון מיום 9.5.16 התייחסה ב"כ המאשימה לטענות הנאשם כפי סיכומי והדגישה, כי עסקינן בטעות סופר וכי מהראיות שהוצגו ומהודעות המתלונן עולה באופן ברור, כי מועד האירוע הרלוונטי נשוא האישום הראשון הינו 1.8.13 (כך במקור - הערה שלי - י.ש.).

טיעוני הנאשם בסיכומיו:

36. לטענת ב"כ הנאשם, אין בראיות המאשימה כדי להביא להרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ולפיכך, עותרת היא, כי בית המשפט יורה על זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

37. באשר למיוחס לנאשם באישום הראשון טענה ב"כ הנאשם, כי המאשימה שגתה כאשר טענה, כי האירוע המיוחס התרחש ביום 2.8.12, כאשר עסקינן באירוע שאירע ביום 1.8.12. בנסיבות אלו טוענת ב"כ הנאשם, כי מקום בו לא התרחש דבר ביום 2.8.12, הרי שיש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו באישום הראשון, כאמור.

38. עוד הוסיפה וטענה ב"כ הנאשם, כי גם אם בית המשפט יראה בכך טעות סופר, הרי שעסקינן בתיק אשר כולו עדות מול עדות, גרסת המתלונן מכאן אל מול גרסת הנאשם, משם.

כל ראייה נוספת שבידי המאשימה, אין בה כדי לחזק את גרסת המתלונן דווקא ויכולה לעלות בקנה אחד דווקא עם גרסת הנאשם.

זאת ועוד, העדר קיומן של ראיות בידי המאשימה, אם בשל רשלנותה ומחדלי חקירה שנפלו, ואם בשל העובדה, כי אלה ככלל אינן קיימות, הרי שיש בהן כדי לחזק את גרסת הנאשם.

39. לטענת ב"כ הנאשם, המתלונן אינו אמין והוא שינה את גרסתו באשר להתרחשות האירועים מפעם לפעם. בכך יש כדי ללמד, כך לדידה, כי אין עסקינן בגרסת אמת.

כן טענה, כי הראיות הנוספות שבידי המאשימה לא רק שאינן מחזקות את עדות המתלונן, אלא בחלקן אף סותרות את גרסאותיו כפי שנמסרו במשטרה, או בבית המשפט.

40. מנגד, הדגישה ההגנה, כי מטעם הנאשם העידו שני עדי הגנה, אשר אמנם לא נכחו באירוע הנטען, אך מעדויותיהם ניתן ללמוד על העדר אמינות המתלונן, אשר שינה את הסיפור מפעם לפעם לאוזני השומע ובהתאם לאינטרס שלו באותה עת.

לעומת זאת, גרסת הנאשם נותרה אותה גרסה, מעת שנחקר לראשונה במשטרה ועד לעדותו בבית המשפט, עדות אשר הינה אמינה.

41. בנסיבות אלו, בחינת העדויות שהובאו, הראיות הקיימות ואלו שאינן קיימות, בשל מחדלי חקירה, הרי שהמאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ולא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם.

42. ב"כ הנאשם הפנתה לגרסאות המתלונן ולעולה מהן וציינה, כי עסקינן בגרסתו אל מול גרסת הנאשם באשר להשתלשלות האירועים והתרחשותם.

בהקשר זה טענה, כי אין עסקינן בגרסה אחת של המתלונן, אלא במספר גרסאות, חלקן סותרות לחלוטין, חלקן מוסיפות, מעבות ומעצימות את הסיפור. בכל פעם שהמתלונן נדרש לספר את שאירע, סיפורו השתנה. בהקשר זה הפנתה ב"כ הנאשם לגרסאותיו השונות של המתלונן, כפי טענתה, כמפורט בסיכומיה שם.

43. בהקשר זה הדגישה ב"כ הנאשם, כי במסגרת חקירתו הנגדית, כאשר המתלונן נשאל שאלות פתוחות, הוא ענה ואולם, כאשר עומת עם הסתירות בין גרסאותיו, הוא התחמק מליתן תשובות ונטה לשכוח, כדי שלא לספק מענה הגיוני ואמיתי באשר לסתירות שנמצאו בין גרסאותיו.

44. עוד הוסיפה וטענה ב"כ הנאשם, כי מעבר לתמיהות ולתהיות באשר לקיומו של תוקף נוסף, הרי שעסקינן בסיפור תמוה ולא הגיוני, מן ההנמקות המפורטות בסיכומיה שם. עוד מדגישה ב"כ הנאשם, כי בעדותו מסר המתלונן, כי יש לו "בעיות בראש" וכי אינו יכול לזכור הכל ולפיכך, לא ניתן להאמין לעד זה ולא ניתן לבסס את הרשעת הנאשם בעבירות כה חמורות.

45. לטענת ב"כ הנאשם, טענות המתלונן בדבר בעיה שנגרמה לו כתוצאה מהפגיעה הינן, טענות בעלמא ולא הוצג כל תיעוד רפואי המתאר פגיעה ארוכת טווח במתלונן, לא פיזית, לא נפשית ואף לא פגיעה בזיכרון כתוצאה מהחבלה שנגרמה לו, לטענתו.

כאשר במהלך עדותו בבית המשפט החלו להופיע גרסאותיו השונות של המתלונן והוא עומת עם הסתירות שעלו מהן, הועלתה הטענה בדבר הבעיה בזיכרון. אולם, אין עסקינן בבעיה בזיכרון משום

שחלפה שנה ממועד האירוע, אלא המתלונן מסר, כי עסקינן בבעיה שהייתה לו תמיד. בנסיבות אלו טענה ב"כ הנאשם, כי אם אכן עסקינן בבעיה אורגנית בזיכרונו של המתלונן, מדוע לא ציין זאת בפני השוטרים שגבו את הודעותיו וכיצד ניתן לסמוך על זכרונו בנוגע לנסיבות האירוע?!

46. באשר לתיעוד הרפואי שהוצג טענה ב"כ הנאשם, כי הדו"חות הרפואיים שהוצגו לא מלמדים מספיק על ההתרחשויות, כאשר ישנם רישומים שונים באשר לאורך החתך, אין התייחסות לחפץ שגרם לפציעה, הפגיעות, אם היו כאלה, ברגליו ובאשכיו של המתלונן וכך גם באשר לפגיעות בראשו של המתלונן.

עוד טענה, כי עדות ד"ר מורדת דוכי הייתה שטחית ומתחמקת ולא סייעה, כמו גם לא הוסיפה מידע מעבר לכתוב בתיעוד הרפואי עצמו.

בהקשר זה ציינה, כי כאשר המתלונן התקבל בבית החולים הוא טען, כעולה מהתעודה הרפואית, כי הותקף על ידי "חבורת צעירים", לטענתו הוכה גם ברגליו, ואילו המכות בכתף ימין ובאצבע ימין עליהן סיפר לשוטרים, לא מוזכרות.

בבדיקת המתלונן לא נמצאה כל חבלה או עדות לתקיפה בצווארו וגם לא נמצאו סימני חבלה בגפיים, מעבר לשפשופים.

בהקשר זה הדגישה ב"כ הנאשם, כי המתלונן טען שהוכה בראשו בלום ברזל, טענה שלא מגובה בתיעוד הרפואי בדמות חבלות חיצוניות או דימומים פנימיים.

47. בנסיבות אלו, לא זו בלבד שהתיעוד הרפואי אינו מסייע בקביעת הגורם לחבלת הראש, אלא הוא אף סותר את גרסאות המתלונן הן ביחס למספר תוקפיו והן באשר לאזורים בהם הותקף בגופו והחבלות שנגרמו לו, לטענתו, על ידי תוקפיו, לכאורה.

48. באשר לממצאים האובייקטיביים שנתפסו, ציינה ב"כ הנאשם, כי במסגרת הסריקות המוגבלות שנערכו באזור, נמצאו סכין, שקית עם פרטי לבוש ובהם גם כובע וכן עקבת נעל.

כן נתפסו מכנסיו, גרביו ונעליו של הנאשם, פרטי הלבוש וההנעלה שהיו עליו כשנתפס בקאנטרי קלאב.

בהקשר זה הדגישה ב"כ הנאשם, כי אף אחת מראיות אלו לא נבדקה. לא נעשה ניסיון להוציא מעתקים מהסכין לשם בדיקתם אל מול טביעות אצבעותיו של הנאשם, לא נעשה ניסיון לבדוק שאריות דם על הסכין ולהשוותן עם דגימת D.N.A של המתלונן.

אם אכן, כטענת המאשימה, הסכין שימשה את הנאשם לדקור את המתלונן, הרי שהיו נשארות שאריות כלשהן של דגימות על הסכין והדבר לא נבדק.

כך גם לא נבדקו פרטי הלבוש שנתפסו והאם מדובר בדמו של הנאשם או של המתלונן, או של האדם הנוסף שהיה באירוע, ככל שהיה אדם כזה, וניתן היה לזהות אלה באמצעות בדיקות D.N.A, שלא נעשו.

49. כן הוסיפה וטענה, כי אם הנאשם אכן דקר את המתלונן באופן שתיאר המתלונן, הרי שעל פרטי הלבוש

שנתפסו מהנאשם בעת מעצרו היו אמורים להיות שרידי דם, רסיסי דם ובנסיבות אלו עסקינן בפעולות חקירה בעלות פוטנציאל לזיכוי. אם היו נמצאים שרידי דם על פרטי לבושו של הנאשם, כי אז היה בכך כדי לקשור את הנאשם לדקירה עצמה וכדי לסתור את גרסתו, אך אם לא היו נמצאים שרידי דם, כאמור, כי אז עסקינן בראיה מזכה.

בדיקה כזו לא נעשתה ולא נערך כל ניסיון לבצעה. כך גם לא נעשתה כל פעולה בהקשרה של עקבת הנעל שנמצאה במקום הסריקות.

50. במסגרת סיכומיה התייחסה ב"כ הנאשם ליתר עדי התביעה ולעולה מעדויותיהם.

באשר לעדותו של איציק סומך, החוקר האחראי על החקירה, טענה ב"כ הנאשם, כי עדותו הייתה מגמתית, מוטעית ומתחמקת.

כן טענה, כי המשטרה לא ביצעה פעולות חקירה בסיסיות שהיה צורך לבצען והחוקר לא נתן מענה לכך. עוד ציינה, כי סומך הוא זה שערך את השחזור וכי הודה בעדותו, כי תיעוד השחזור הינו מקוטע ללא שניתן הסבר מדוע לא צוינה שעת התחלת השחזור ולפיכך, לא ניתן לדעת האם השחזור נערך לפני או אחרי גביית עדותו השנייה של המתלונן.

כן הוסיפה וטענה, כי העד התחמק ממתן תשובות כאשר עומת עם סתירות בגרסאות המתלונן ואי התמודדות גורמי החקירה עם סתירות אלו.

51. באשר למיוחס לנאשם באישום השני, טענה ב"כ הנאשם, כי סומך הודה, כי הנאשם נחקר בתא המעצר כשהוא כבול עדיין למיטה, ללא שניתן הסבר לכך ומבלי שהדבר קיבל ביטוי בכתב בהודעה.

52. באשר לעדותו של עד התביעה עאמר אשקר טענה ב"כ הנאשם, כי אם אכן הדו"ח שערך שוטר זה משקף את הדברים שנאמרו, אזי הוא משקף הן את דברי הנאשם והן את דברי המתלונן. הנאשם מסר את גרסתו לגבי הדברים שנאמרו וכאשר המתלונן עומת עם הדו"ח, הוא התחמק מהאמור בו ונראה כי אינו דובר אמת.

מעדות השוטר אשקר אנו למדים, כך לטענת ב"כ הנאשם, על ההתנהלות הלקויה של השוטרים, כמפורט בסיכומיה שם.

53. כן התייחסה ב"כ הנאשם לעדות עד התביעה סמיר חורי, מעסיקו של המתלונן, וציינה בהקשר זה, כי הוא לא היה עד לאירוע.

בהקשר זה ציינה, כי את הדברים שמסר, מסר לראשונה בעדותו בבית המשפט, שנתיים לאחר התרחשות האירועים, מבלי שהדבר קיבל את ביטויו בהודעה שמסר במשטרה שנגבתה ממנו בסמוך לאחר התרחשות האירועים.

54. לטענת ב"כ הנאשם, עסקינן בעד אשר אינו דובר אמת וכי מהודעתו ומעדותו בבית המשפט עלה, כי הוא שוחח עם המתלונן טרם גביית הודעת המתלונן ומסר, כי נכח בזמן גביית הודעת המתלונן, דבר שנסתר על ידי החוקר.

בנסיבות אלו, כך לטענת ב"כ הנאשם, עדותו שקרית היא ולא ניתן ליתן בה אמון.

עוד טענה, כי בין העד לבין המתלונן נערך תיאום גרסאות טרם גביית הודעותיהם ומעדותו בבית המשפט היה ברור, כי עסקינן בעד מעוניין. העד התחמק מלהשיב על שאלות שהתייחסו לדברים שמסר לו המתלונן אודות האירוע ועוד.

בהקשרה של עדותו של עד זה אף טענה ב"כ הנאשם, כי המתלונן אינו עובד חוקי, אין לו ויזת עבודה והמעסיק היה צפוי, אפוא, לתביעה כנגדו.

עם שינוי גרסת המתלונן, הנאשם צפוי לתביעה נזיקית, תשלום פיצוי במסגרת סולחה והדבר מוציא את העד מהתמונה.

ב"כ הנאשם הוסיפה והפנתה לסתירות שנמצאו, כפי טענתה, בין גרסת המתלונן לגרסת העד וטענה, כי בכל אופן עדותו של עד זה הינה עדות שמועה בלבד באשר לאירוע עצמו ולנסיבותיו, חסרת משמעות באשר לקביעת עובדות המקרה ויש ליתן לה משקל אפסי.

55. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה באשר לקיומם של מחדלי חקירה ולדידה, המשטרה ניהלה במקרה דנן חקירה רשלנית, מגמתית וחד צדדית.

בהקשר זה ציינה, כי גורמי החקירה בחרו שלא לצאת למקום האירוע וכי מקום התקיפה הנטען לא נבדק ולא צולם. כן טענה, כי בדיקת מקום האירוע יכולה הייתה לאשש או להפריך את גרסת הנאשם לפיה, חבלות המתלונן יכלו להיגרם במהלך המרדף אחר הנאשם.

56. זאת ועוד, בדיקת המקום באור יום יכולה הייתה להביא לתפיסת הלום בו הוכה המתלונן, כפי טענתו. הסריקה לחיפוש הלום בוצעה אך ביום 6.8.12, כאשר גרסת המתלונן בהקשר זה נמסרה כבר ביום 2.8.12.

עוד הדגישה, כי הזירה עצמה לא צולמה על ידי איש מז"פ, כי המשטרה לא עשתה דבר כדי לנסות ולאתר את אותו "אחר", אשר לטענת המאשימה תקף את המתלונן יחד עם הנאשם. כך טענה, כי תפיסת הלום יכולה הייתה לאפשר הוצאת מעתקי ט.א. וזיהוי אותו תוקף והדגישה, כי המתלונן אף לא הופנה לאלבום צילומי עבריינים על מנת לנסות ולאתר את אותו "אחר".

כן טענה, כי ניתן לאתר את אותו "אחר" באמצעות צילומי האבטחה של הקאנטרי קלאב. כן ציינה, כי בתיק החקירה ישנו מזכר מאת השוטר סומך ממנו עולה, כי הוא צפה בשני סרטוני מצלמות האבטחה, אשר לא צורפו לתיק החקירה. כן ציינה, כי לבית המשפט הוגשו שני דיסקים ממצלמות הקאנטרי ומהם עולה, כי אין עסקינן באותם סרטונים בהם צפה רס"מ סומך.

57. עוד הוסיפה וטענה, כי מעדות סמיר חורי, מעסיקו של המתלונן עלה, כי היו מצלמות בשטח, אך לא ברור אם הן היו מחוברות באירוע עצמו. המשטרה לא בדקה האם המקום מצולם והאם האירוע תועד. זאת ועוד, למרות שנתפסו ונאספו פריטים שונים בשטח לאחר האירוע, לא בוצעה בהן כל בדיקה. בבדיקות אלו יכול והיה כדי לחזק את ראיות המאשימה, אך בהחלט יכול והיה בהן כדי להביא לזיכוי הנאשם.

כן ציינה, כי דיסק השחזור (שהועמד לעיון ההגנה אך כשנה לאחר מועד הגשת כתב האישום), הינו מקוטע וחלקי, וכי לא ניתן הסבר לעובדה זו, מה גם שבתיק החקירה אין כל תיעוד לכך שנערך שחזור עם המתלונן בדמות זכ"ד או דו"ח, כך שלא ניתן לדעת מה נקטע מהשחזור, האם נערך, והאם מה שהועבר להגנה מהווה תיעוד אמיתי של "השחזור".

58. עוד הוסיפה וטענה ב"כ הנאשם, כי למרות שגרסאות הנאשם והמתלונן סותרות לחלוטין, הרי שהיחידה החוקרת לא ראתה לנכון לערוך עימות בין השניים, לא מצאה לנכון להוציא את הנאשם לשטח כדי שיצביע היכן התעמת עמו המתלונן והיכן הותקף, מה גם שהמשטרה לא עימתה את הנאשם עם הטענה בדבר נוכחותו של "אחר" במקום האירוע.

כן הוסיפה וציינה ב"כ הנאשם, כי מדו"ח המז"פ עולה, כי במקום צולמה עקבת נעל ואולם לא ברור, האם בוצעה כל בדיקה להתאמת העקבה עם נעלי הנאשם, שנתפסו על ידי המשטרה.

59. ב"כ הנאשם הוסיפה וציינה, כי מעדות המתלונן בבית המשפט עלה, כי הוצגו בפניו 3 סכינים לזיהוי ואולם, אין בחומר החקירה תיעוד כלשהו לכך שלמתלונן הוצגו שני סכינים נוספים. אם אכן הוצגו לו סכינים נוספים והדבר אינו מוצא את ביטויו בתיק החקירה, הרי שמדובר במחדל חמור ביותר.

60. כן טענה, כי המשטרה לא עשתה כדי לברר מול הרופאים שטיפלו במתלונן האם הפציעה בראשו הינה תוצר של חתך על ידי סכין והאם הסכין שנתפסה יכולה הייתה לגרום לפציעה זו.

61. כן טענה, כי המשטרה בחרה להתעלם לחלוטין מגרסת הנאשם, לא עימתה את המתלונן עם גרסת הנאשם ואף לא חקרה את המתלונן באזהרה, נוכח גרסת הנאשם. רק בהודעתו השנייה, לאחר הארכת מעצר הנאשם ובקשת באת כוחו כי גרסתו תיבחן, בורר העניין מול המתלונן והוא הודה, כי היכה בראשו של הנאשם מאחור, כשהנאשם היה כבר במצב של בריחה מהמקום. גם אז המתלונן לא נחקר באזהרה בגין תקיפה, אף כי ברור, כי אין המדובר בהגנה עצמית.

עוד טענה, כי מדו"ח המתנדב חג'ה רביע עלה, כי על ראש הנאשם היו "סימני מכות", עובדה הסותרת את גרסת המתלונן לגבי הפגיעה היחידה בראשו של הנאשם עם האבן.

62. כן טענה, כי המשטרה ניהלה חקירה מגמתית וחד צדדית וציינה, כי בפסיקה נקבע, כי הרשות החוקרת חייבת לבצע את כל פעולות החקירה הנדרשות ולמצות את הליכי החקירה כראוי, חובה המהווה חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן וכאמצעי לחשיפת האמת.

63. בנסיבות אלו, עתרה ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יקבע, כי ביצוען של פעולות החקירה המתחייבות מותר חלל גדול היורד לשורשו של עניין ומותר את נסיבות האירוע עלומות. זאת ועוד, לא בוצעו פעולות חקירה מהותיות אשר העדר ביצוען פגע בזכות הנאשם להפריך את אשמתו באשר לתקיפת המתלונן ולתמוך בטענתו, כי הותקף ע"י המתלונן.

בהקשר זה הפנתה ב"כ הנאשם לפסיקה רלוונטית.

לטענתה, במחדלי החקירה במקרה דנן יש כדי להביא לזיכוי הנאשם.

64. באשר לגרסת הנאשם, טענה באת כוחו, כי הנאשם דבק בגרסה החל מרגע מעצרו, המשך בחקירתו הראשונה וכלה בעדותו בבית המשפט. לדידה, לגרסת הנאשם ניתן היה למצוא חיזוקים בשטח בו התרחש האירוע, אם הייתה המשטרה מבצעת את פעולות החקירה הנדרשות.

עוד טענה כי נקודת המוצא של היחידה החוקרת הייתה, כי הסכין שנתפסה היא הסכין בה נדקר המתלונן, למרות שהמתלונן לא זיהה אותה בוודאות ואף שהנאשם טען, כי לא הייתה סכין ובטח לא זו שנתפסה.

המשטרה לא טרחה להוציא מעתקים מהסכין כדי לנסות ולהשוות עם טביעות אצבעותיו של הנאשם וכי לא נעשתה כל פעולה כדי לבדוק האם נמצאו שאריות דם על הסכין ואם כן, של מי הן?!

65. לטענת ב"כ הנאשם, גרסת הנאשם אחידה, עקבית ואמינה. הנאשם נס על נפשו לאחר שהוכה בראשו מספר פעמים באמצעות אבן, גרסה אשר מצאה חיזוק ראייתי בפציעות בראשו.

עוד טענה, כי תגובת הנאשם כאשר הגיעו השוטרים ולפיה, ברח, הינה תגובה מעט מוזרה, אך זאת בשל הלחץ, הפחד והמצוקה בהם היה נתון לאחר אירוע טראומתי.

66. עוד ציינה, כי גם בהקשר זה ישנן סתירות בראיות המאשימה, בין עדות השומר בקאנטרי באשר לזיהוי הנאשם, לבין העולה מצילומי האבטחה בקאנטרי, והכל כמפורט בסיכומיה שם. בדיקות פורנזיות אובייקטיביות שהיה מקום לבצען ושלא בוצעו, היו מחזקות, או מחלישות את הראיות, כנגד הנאשם. בנסיבות אלו טענה, כי עדות הנאשם אמינה ועקבית ועתרה, כי בית המשפט ייתן בה אמון.

67. ב"כ הנאשם הוסיפה והפנתה לעדויות שני עדי ההגנה הנוספים וציינה בהקשר זה, כי אינם עדי ראיה לאירוע ואולם בעדותם היה כדי להאיר על העדר אמינות המתלונן. שניהם מספרים כיצד המתלונן הודה בפניהם, כי שיקר לגבי מיקום האירוע ומהות האירוע. כן מסרו, כי המתלונן, אשר הינו אדם דתי ביותר, סירב להישבע על הקוראן, כי דבריו אמת וכי הותקף על ידי הנאשם.

עוד ציינה, כי לשייח' האני עוואד אין כל היכרות מוקדמת עם הנאשם וכי מעורבותו של האני זועבי הייתה כחלק מהליך שהשייח' ביקש לבצע, כנציג המכיר הן את הנאשם והן את המתלונן.

בנסיבות אלו, טענה ב"כ הנאשם, כי לא ניתן ליתן אמון בעדות המתלונן כלל.

68. כן טענה ב"כ הנאשם, כי גם אם בית המשפט יקבע, כי הוא מאמין למתלונן, הרי שלא התגבשה אצל המתלונן הכוונה המיוחדת הנדרשת לשם הרשעתו בעבירה שעניינה, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה המיוחסת לו וכי לא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח, כי נתגבשה אצל הנאשם כוונה מיוחדת זו. כן טענה, כי גם אם בית המשפט יקבע, כי הנאשם פצע את המתלונן באמצעות הסכין בראשו, הרי שהנאשם הוציא את הסכין רק לאחר שהחל להימלט מפני המתלונן ולאחר שהמתלונן אחז בו והנאשם הרגיש מאוים בפניו. זאת ועוד, השימוש בסכין נעשה באופן חד פעמי, כדי להשתחרר מאחיזת המתלונן ולמרות שהסכין, לכאורה, עדיין בידו, הנאשם לא המשיך לפגוע או לנסות לפגוע במתלונן, אלא השתחרר מאחיזתו ונמלט מן המקום.

בנסיבות אלו טענה, כי לא הייתה חזרתיות, לא היה ניסיון להמשיך ולפגוע במתלונן, הגם שהנאשם יכול היה לעשות כן. כל שעשה הנאשם, כעולה מעדות המתלונן, הוא להמשיך במנוסתו מפני המתלונן.

בנסיבות אלו, אין כל אינדיקציות המקימות את חזקת הכוונה והמלמדות על קיומה של כוונה מיוחדת ולפיכך, לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה זו המיוחסת לו.

69. אשר על כן, טענה ב"כ הנאשם, כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם באישום הראשון ולפיכך, עותרת היא, כי בית המשפט יורה על זיכוי הנאשם מן המיוחס לו בהקשר זה.

70. באשר למיוחס לנאשם באישום השני, טענה באת כוחו, כי גם על פי העובדות המיוחסות לנאשם באישום זה, אין עסקינן בעבירה של בריחה, עבירה לפי סעיף 257 (2) לחוק העונשין וכי לכל היותר עסקינן בעבירה של ניסיון לבריחה, כאשר לטענת ההגנה לכל היותר עסקינן בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

71. לטענת הנאשם, הוא כלל לא ניסה לברוח מהתחנה וכל שביקש, כשהוא נתון בלחץ ובמצוקה קשה הוא, שיעזבו אותו לנפשו, היינו, להפסיק את החקירה ולחזור לתא המעצר. בהקשר זה הדגישה ב"כ הנאשם, כי עסקינן בנאשם יליד 1988, אשר במועד האירועים היה בן 26 שנים, ללא עבר פלילי, אשר זהו לו מעצרו הראשון. לכך יש להוסיף את החבלות בראשו ובנסיבות אלו, הרי שהנאשם היה במצב נפשי לא טוב ונשבר. לפי העולה מעדותו, לנאשם לא הייתה כוונה לברוח מהתחנה וכל רצונו היה לרדת למטה ולחזור לתא שכן, מבחינתו איש לא היה מעוניין לשמוע את גרסתו, תחושה אשר לטענת ב"כ הנאשם מוצאת את עיגונה בהתנהלות החקירה ובהנחת היסוד של המשטרה, כי הנאשם אשם. כן טענה, כי גם השתוללות הנאשם נבעה מהמצב הנפשי הקשה בו היה נתון.

72. עוד טענה ב"כ הנאשם, כי בראיות שהובאו על ידי המאשימה אין כדי להוכיח את יסודות העבירה (הן הנפשי והן העובדתי) הנדרשים לגיבוש עבירת הבריחה. כך ציינה, כי אין עסקינן בבריחה ממשמורת. הנאשם קם ועזב את חקירתו, ירד במדרגות ואז התנפלו עליו השוטרים. הנאשם לא פנה לכניסה לתחנה, אלא ירד במדרגות, עד שלא היה יותר לאן לרדת. כן טענה, כי גם היסוד הנפשי בדמות מודעות כלפי ההתנהגות והנסיבות, לא התקיימה במקרה דנן, נוכח מצבו הנפשי של הנאשם כפי העולה מהודעתו, מדו"חות השוטרים ומעדויותיהם.

כן הפנתה לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו של הנאשם ואשר ממנה עולה מצבו הנפשי הקשה של הנאשם בו היה שרוי במהלך תקופת מעצרו.

73. עוד טענה, כי הכוח שהופעל כנגד הנאשם לא היה סביר והפנתה בהקשר זה לעדויות השוטרים, כמפורט בטעוניה שם. כך ציינה, כי הקצין האחראי הפעיל אקדח טייזר כנגד הנאשם ואולם, בניגוד למחויב, לא נכתב דו"ח בהקשר זה.

כן טענה, כי קיימות תהיות לגבי השוטרים שהשתתפו באירוע אשר לא רשמו דוחות וכי מעדויות השוטרים שהעידו בהקשר זה עולה תחושה של חוסר נחת והתחמקות מלהתמודד עם עובדת הפעלת הטייזר בגבו של הנאשם, ככל הנראה ללא צורך וללא עמידה בנוהל הפעלת אקדח טייזר.

בהקשר זה הדגישה, כי מעדויות שוטרים אלו לא עולה, כי הנאשם ביקש לברוח מהתחנה, אלא שהיה נסער, בשלב מסוים נשכב על הרצפה וסירב לקום. כן עולה, כי מצבו הנפשי של הנאשם היה קשה וכל שביקש הוא, כי יניחו לו לנפשו.

74. בנסיבות אלו סבורה ב"כ הנאשם, כי אין בראיות המאשימה כדי להביא להרשעת הנאשם בעבירת בריחה, אלא לכל היותר בעבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

75. לחילופין, טענה ב"כ הנאשם, כי אם בית המשפט יקבע, כי הוכחו יסודות עבירת הבריחה, הרי שעסקינן בשתי עבירות חופפות ואין מקום להרשיע את הנאשם גם בעבירה של הפרעה לשוטר, אשר בנסיבות העניין, נבלעת בעבירת הבריחה.

76. לפיכך, עותרת ב"כ הנאשם לזיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, על שני חלקיו.

77. בדיון מיום 9/5/16, חזרה ב"כ הנאשם וביקשה לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

ראיות הצדדים:

78. להלן יובא פירוט ראיות הצדדים והעולה מראיות אלו.

על ראיות המאשימה נמנו עדות המתלונן, אדהם איסמעיל מחמד, רס"מ איגור בריילובסקי, רס"מ יצחק סומך, רס"מ אורן דליות, רס"מ עאמר אשקר, רס"ב מאהר ראשד, פקד ארז רוזן, רס"ב אילן אוחנה, רס"מ ויקטור חיוט, רס"מ עיסאם ח'ורי, רס"ל חג'ה רביע, סמיר חורי וד"ר מורדת דוכי.

הודעת העד ולדימיר אפרצף הוגשה בהסכמה וסומנה ת/25 וכן הודעת העד שלמה דוד הוגשה בהסכמה אף היא וסומנה ת/26. בכך התייתר הצורך בשמיעת עדויותיהם של עדים אלו.

על פרשת ההגנה נמנתה עדות הנאשם וכן עדי ההגנה עלי נאסר ואחמד זועבי.

ראיות המאשימה:

עדות המתלונן - אדהם איסמעיל מחמד:

79. ראה בהקשר זה עמ' 13 - 33 לפרוטוקול הדיון מיום 3/11/13.

מעדות המתלונן עולה, כי הוא אינו תושב הארץ וכי הגיע ארצה מסודן. עוד העיד המתלונן, כי בחודש אוגוסט 2012 עבד במסגרייה אצל סמיר עווד, עבד, שמר ואף ישן במקום (עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 3).

המתלונן אישר, כי שהה בבית החולים ביום 2/8/12 וכי סיפר לשוטר על שאירע עמו יום קודם לכן והשוטר אף צילם את ראשו וידיו. המתלונן זיהה את עצמו כמי שמופיע בתמונות שהוגשו בכפוף לעדות הצלם וסומנו ת/1 (עמ' 14 לפרוטוקול).

בעמ' 14 לפרוטוקול משורה 25 ואילך, העיד המתלונן כדלקמן:

"ש: ספר על האירוע שקרה לך יום לפני כן?"

ת: הייתי במסגרייה. אחרי שאבו עיסא הלך, כ- 10-15 דקות לאחר מכן, בסביבות השעה 18:00, אך לפני שקיעת השמש, סגרתי את המסגרייה, נעלתי אותה, רציתי לקחת את המפתחות ולשים אותם בכיס שלי, הסתכלתי לצד ימין וראיתי שני אנשים שהתנפלו עלי. המבוגר מהם הביא משהו אדום לאף שלי. זה היה לפני המכות. חזרתי לאחור ואז התחיל המבוגר להכות אותי. הוא הכה אותי עם ברזל שנקרא בערבית "בנסה", שמשתמשים בו לבנייה.

התחלתי לחזור אחורה. אמרתי לו "אני צם, אני ברמדאן, אל תכה אותי". המבוגר היה מכה אותי ואמר "אני אזיין את בעל העסק, אבו עיסא". הוא לקח את ה"בנסה" והלך. אמרתי לו "תחזיר את הברזל הזה". אמר שהוא לא מחזיר את הברזל הזה.

ש: לפני הויכוח על מוט הברזל, מה הוא עשה לך עם מוט הברזל?

ת: נתן לי מכות עם ה"בנסה".

הערה: העד מצביע על מקום הפצע בצד שמאל של ראשו של העד (נראה סימן לכל האורך מקדמת המצח השמאלי ועד לאחורי האוזן של העד).

ש: איפה עוד הוא היכה אותך עם מוט הברזל?

ת: הוא בעט בי ברגליים שלו, בין הרגליים. הוא לא נתן לי שם עם הברזל.

אחרי שלקח את הברזל, רדפתי אחריו ואמרתי לו "תחזיר את ה'בנסה'". הוא אמר שהוא לא מחזיר. אז הוא פצע אותי עם סכין. אחרי זה אני ברחתי.

ש: איפה פצע אותך בסכין?

ת: בראש שלי. (מצביע על הראש)

אני רצתי לכיוון אחד והוא רץ לכיוון השני.

ש: סיפרת לבית המשפט שהיו שני אנשים. ספר מה כל אחד מהם עשה.

- ת: המבוגר - -
- ש: המבוגר, אתה מתכוון גדול מבחינת הגוף?
- ת: כן. גדול הגוף הוא היכה אותי עם ה"בנסה" ובעט בי עם רגליו. קטן הגוף הזה (מצביע על הנאשם), הוא רק פצע אותי.
- ש: איך פצע אותך?
- ת: אני רציתי לקחת ממנו את הברזל, כי כשאבו עיסא יחזור הוא ישאל אותי מי לקח את הברזל, כי אני האחראי שם ואני צריך לשמור על הדברים. קטן הגוף (מצביע על הנאשם) רץ לכיוון שמאל (מצביע לכיוון שמאל) ואני לצד שני (מצביע לכיוון ימין).
- ש: דיברת על הגדול שהיה עם ה"בנסה" ודיברת על הנאשם. ספר על החלק של הנאשם.
- ת: הוא קילל את בעל המקום שם ורק פצע אותי בסכין בצבע שחור.
- ש: מפנה אותך להודעתך במשטרה. אתה זוכר מה סיפרת לגבי מה שעשה לך הבחור הגדול יותר?
- ת: אני שכחתי."
- .
- .
- .
- ש: מפנה אותך להודעה שלך מיום 02.06.12. השוטר שאל אותך שאלה: "איפה נפצעת", ואז אתה סיפרת לו על החלק של כל אחד מהתוקפים, מה הוא עשה לך: "הבחור הגבוה יותר נתן לי..." (עמ' 3, ש' 18 והלאה).
- ת: זה נכון.
- ש: ואמרת גם: "הוא גם נתן לי מכה בראש עם הלום".
- ת: נכון.
- ש: זה לגבי הבחור הגדול. אמרת גם: "הבחור השני, שדקר אותי, היה נותן לי בעיטות עם הברך שלו לאזור הביצים, הכאיב לי

מאוד".

ת: נכון".

.

.

.

ש: מה קרה לך אחרי המכות?

ת: אני שכחתי הרבה דברים. אני לא יכול לזכור כלום. אני לא יכול לעבוד בחום. חודש אוגוסט זה חם, אז אני לא יכול לעבוד בחום הזה.

ש: מה קרה לך כתוצאה מהמכות?

ת: איבדתי את ההכרה. אני לא יודע מה קרה לי. לא זוכר הרבה דברים. איבדתי את ההכרה בכלל. היה לי גם דימום.

ש: אתה אומר שאתה רואה אותם בורחים. מה עשית?

ת: הגדול עזבנו אותו במסגרייה, אני רצתי לכיוון הזה (מצביע ימינה) והוא לצד השני (מצביע שמאלה). "הוא" הכוונה לנאשם (מצביע על הנאשם).

אחר כך אני ברחתי. חשבתי שהוא רוצה לסגור את הדלת עלי, אז נתתי לו מכה עם אבן בכדי שלא ינעל את הדלת כשאני בפנים. הוא ברח. כשהוא ברח לכיוון הרחוב, רדפתי אחריו. שם יש רשת, הוא קפץ מעל הרשת. גם אני קפצתי מעל הרשת. אז הסתובבנו לצד הזה (מצביע לכיוון ימין), ואז אני איבדתי את ההכרה ואני לא יודע מה קרה. כשנפלתי ואיבדתי הכרה מישהו התקשר למשטרה ואמר למשטרה שיש בחור סודני שנפל ונוזל לו הרבה דם.

המשטרה הגיעה, נכנסה פנימה ותפסה את הבחור הזה, מרחק של 5 מ' ממני. השוטר שאל אותי אם זה הבחור, ונאי אמרתי שכן. שניים תפסו אותו, כל אחד ביד. אחרי זה האמבולנס בא ולקח אותי לבי"ח.

ש: איפה היה המקום שאליו רדפת אחרי הנאשם.

ת: למטה, על יד המסגרייה. בתוך המסגרייה דקרו אותי.

ש: הכוונה למרדף שרדפת אחרי הנאשם. לאן הגעתם?

ת: אני נפלתי בפתח של בריכה".

80. בהקשר זה הוגש תיעוד הרפואי המתייחס למתלונן, התקבל וסומן ת/2, זאת בכפוף לחקירת הרופאים הרלוונטיים.

81. בהמשך עדותו העיד המתלונן, כי במהלך החקירה הוצגה לו סכין בצבע שחור וכי הוא מסר, כי מדובר באותו צבע ובאותה צורה של סכין וכי הוצגו בפניו עוד שני סכינים (עמ' 18 לפרוטוקול).

בהקשר זה הצהירה ב"כ המאשימה, כי אין בחומר החקירה תיעוד לכך שהוצגו למתלונן עוד שתי סכינים (עמ' 18 לפרוטוקול).

82. במסגרת חקירתו הנגדית אישר המתלונן, כי הוא הגיע לדיון יחד עם סמיר חורי עווד. כן מסר, כי הוא שוהה בארץ יותר משנה אך פחות משנתיים וכי הוא עובד אצל סמיר מאז חודש אפריל 2012 ושימש גם בתפקיד שומר. המתלונן מסר את שעות עבודתו וציין, כי מדובר במתחם גדול. המתלונן צייר את המתחם (עמ' 18 לפרוטוקול).

כן העיד, כי במועד האירוע, בשעה 18:00, השער הראשי היה נעול וכי שער 2 היה פתוח.

המתלונן העיד עוד, כי לאחר שאבו עיסא יצא הוא נעל את הקונטיינר ואת המחסן, כי רצה להכניס את המפתחות לכיסו וכי ליד שער מס' 3 תקפו אותו שני בני אדם (עמ' 21 לפרוטוקול). כן העיד, כי באותה עת כלבי השמירה היו עדיין קשורים. עוד מסר, כי אין לו היכרות מוקדמת עם התוקפים וכי התוקף הקטן לבש שחור וגרב גרביים עד הברך בצבע לבן וכי הגדול לבש אדום וחבש כובע.

המתלונן מסר עוד, כי כבר שכח את הסיפור הזה, כהגדרתו, מסר דברים רבים במשטרה, אך הוא שוכח (עמ' 21 לפרוטוקול). המתלונן הדגים איזה סוג כובע חבש הבחור "הגדול", כהגדרתו (עמ' 22 לפרוטוקול).

83. המתלונן הוסיף ומסר, כי הם התחילו לקלל אותו ואז תקפו אותו. המתלונן סימן על גבי התרשים את מקום התקיפה וכי "הקטן" דקר אותו בסכין מחוץ לשער 2 וכי "הגדול" תקף אותו עם הלום (עמ' 23 לפרוטוקול). המתלונן תיאר את מוט הברזל באמצעותו הוכה, באורך 60 ס"מ וכי בקצהו ישנה קשת המשמשת להוצאת מסמרים (עמ' 24 לפרוטוקול). כן העיד, כי השניים בעטו בו וסטרלו לו, בגופו ובצווארו וכי מי שהיכה אותו הכי הרבה זהו "הגדול", זאת בטרם תקף אותו עם הלום.

כן העיד, כי "הגדול" היכה אותו מכה אחת בראשו בצד שמאל (עמ' 25 לפרוטוקול). בהמשך, "הקטן" לקח את הלום מידי הגדול וכי ייתכן שעשה כן כדי למנוע מ"הגדול" מלהמשיך ולתקוף אותו (עמ' 26 לפרוטוקול).

84. בהמשך העיד המתלונן, כי הוא רדף אחרי "הקטן" שהיה עם הלום, נטל אבן והיכה בראשו. המתלונן

מסר, כי אינו זוכר אם זרק את האבן על הקטן, או שהיכה אותו וציין, כי פחד, כי הוא ינעל את השער ורצה לקחת ממנו את הלום (עמ' 26 לפרוטוקול).

85. מעמ' 27 לפרוטוקול משורה 16 ואילך העיד המתלונן כדלקמן:

"ת: הנאשם לקח את הלום ויצא. הלכתי אחריו ואמרתי לו "שים את הלום, שים את הלום!". רדפתי אחריו, תפסתי אותו, תפסתי את הלום, לקחתי את הלום. הוא הוציא סכין ופצע אותי. באותו זמן אני חשבתי על איך לברוח. ניסיתי למצוא שיטה לברוח. כשראיתי שהדם נוזל לי, אז נתתי לו מכה."

"ש: כשהוא ברח החוצה ורדפת אחריו לבריכה, הלום היה אצלו ביד:

ת: עזב אותו.

ש: מתי הוא עזב אותו?

ת: הוא ברח, אני רדפתי אחריו. הוא רץ ואני רצתי אחריו עד לבריכה."

86. בהמשך, עומת המתלונן עם דברים שמסר בהודעתו מיום 2.8.12 (ישנה שגגה בפרוטוקול ברישום התאריך בהקשר זה - הערה שלי י.ש.), עם הדברים שמסר בבית המשפט והשיב, כי הוא אינו זוכר את הדברים שהוקראו לו מהודעתו במשטרה וכי זכרונו אינו טוב, שכח דברים רבים ויש לו בעיה בראש והוסיף " ... יכול להיות שהוא חתך לי שריר בראש" (עמ' 30 לפרוטוקול).

בהמשך העיד, כי זו תמיד בעיה אצלו וכי הדברים התרחשו לפני שנה וכי אינו יכול לזכור (עמ' 30 לפרוטוקול). המתלונן שלל, כי מסר את הדברים שרשם השוטר, שהיה האדם הראשון בו פגש המתלונן לאחר האירוע (עמ' 30 לפרוטוקול).

המתלונן מסר עוד, כי יכול להיות שדיבר אמת במשטרה ובהמשך מסר, כי מה שאמר במשטרה נכון (עמ' 31 לפרוטוקול).

התרשים בעריכת העד התקבל וסומן נ/1 ושתי הודעות המתלונן במשטרה התקבלו וסומנו נ/2 ו נ/3.

במסגרת חקירתו החוזרת, מעמ' 32 שורה 31 ואילך, העיד המתלונן כדלקמן:

"ש: אנחנו עכשיו 4 שעות אחרי שהתחלת להעיד ואחרי כ- 3 שעות של חקירה נגדית. לקראת סוף החקירה שאלה אותך הסניגורית

לגבי החקירות שלך במשטרה לפני יותר משנה, אם הן אמת.

ת: כן. הן אמת.

ש: הן חקירות אמת?

ת: כן, אבל אני שוכח.

ש: מה שמסרת במשטרה לפני יותר משנה, הן חקירות אמת?

ת: כן.

ש: למה לסניגורית אמרת שיכל להיות שזה אמת?

ת: אמרתי שאני שוכח.

ש: אם אמרת את הדברים הללו לשוטרים, זה מה שהיה?

ת: כן. זה אמת, שאלו אותי וענית.

ש: למה אמרת לסניגורית שאתה לא יודע אם אמרת אמת במשטרה?

ת: כי אמרתי לכם שאני שוכח. יש לי בעיות בראש. גם אתם עכשיו חוזרים ושואלים את אותם הדברים".

עד התביעה רס"מ איגור בריילובסקי:

87. ראה בהקשר זה עמודים 35 - 37 לפרוטוקול.

עד זה הינו שוטר, המשרת בתחנת נצרת עילית ובחודש אוגוסט 2012 שירת כחוקר. העד גבה את הודעת הנאשם מיום 1.8.12 ומסר, כי זו נגבתה מרצונו הטוב והחופשי ואף תועדה בצילום במערכת "ענבל". הודעת הנאשם מיום 1.8.12, התקבלה וסומנה ת/3 והדיסק ת/4.

88. במסגרת חקירתו הנגדית הוגשו שני מזכרים בעריכת העד, אשר התקבלו וסומנו ת/5 ו-ת/6. העד מסר, כי לא היה החוקר הממונה בתיק זה, אלא היה חוקר תורן והתחיל בחקירה. העד לא ידע למסור מדוע חל עיכוב בלקיחת הנאשם לקבלת טיפול רפואי וטען, כי זו שאלה שלא צריך להפנות אליו. כן מסר, כי החקירה שביצע עם הנאשם, לא לקחה זמן רב (עמ' 37 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"מ יצחק סומך:

89. ראה בהקשר זה עמודים 37 - 48 לפרוטוקול.

במסגרת עדותו העיד רס"מ סומך, כי בחודש אוגוסט שירת בתחנת נצרת עילית. במסגרת עדותו הוגשו בהסכמה המוצגים ת/7 - ת/13 (עמ' 37 לפרוטוקול).

במסגרת חקירתו אישר סומך, כי הוא הציג למתלונן במהלך גביית עדותו סכין אחת (עמ' 40 עמוד 21

לפרוטוקול). העד אישר עוד, כי שעת עריכת השחזור עם המתלונן לא צוינה, אך טען, כי אין בכך רלוונטיות (עמ' 42 לפרוטוקול). העד לא ידע למסור מדוע צילום השחזור נקטע (עמ' 43 לפרוטוקול) וכן מדוע דיסק השחזור הועבר למאשימה כשנה לאחר מועד הגשת כתב האישום (עמ' 44 לפרוטוקול).

סומך תיאר עוד כיצד התנהג הנאשם במהלך גביית הודעתו ב - 6.8.12 (ראה עמ' 46 לפרוטוקול שורות 30 - 31) ואישר, כי הנאשם לא רצה לתקוף, אלא היה באמוק לברוח, שיעזבו אותו לנפשו (עמ' 47 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"מ אורן דליות:

90. ראה בהקשר זה עמודים 48 - 52 לפרוטוקול.

במסגרת עדותו מסר רס"מ דליות, כי הוא עובד כחוקר זירה בזיהוי הפלילי במחוז הצפון ונקרא לזירה במקרה דנן. העד אישר, כי הוא צילם את התצלומים שהוצגו בפניו וכי תפס את הסכין המופיע בצילום 10 ובדו"ח תפיסת מוצגים. בהקשר זה הוגשו דו"ח תפיסת מוצגים, אשר התקבל וסומן ת/14, לוח תצלומים ת/15, דיסק צילומים ת/16 ודו"ח מז"פ ת/17.

השוטר דליות מסר עוד, כי החוקר בתיק הוא זה המחליט באשר לרלוונטיות עריכת בדיקות כגון ט.א. או ד.נ.א על מוצגים שנתפסו (עמ' 50 לפרוטוקול). כן אישר, כי אם אין דו"חות בדבר עריכת בדיקות כאמור, כי אז בדיקות כאלו לא נעשו (עמ' 51 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"מ עאמר אשקר:

91. ראה בהקשר זה עמודים 53 - 57 לפרוטוקול.

עד זה שירת במועדים הרלוונטיים לכתב האישום ביחידת הסיור בתחנת נצרת עילית וערך דו"ח פעולה אשר התקבל וסומן ת/18 ודו"ח מעצר ת/19. במסגרת חקירתו הנגדית, אישר העד, כי הוא רשם בדו"ח את הדברים שמסר לו המתלונן (עמ' 54 לפרוטוקול) וכי שאל גם את הנאשם שאלות בכניסה לקאנטרי ורשם את הדברים בדו"ח (עמ' 54 לפרוטוקול). כן מסר העד, כי הוא אינו זוכר אם הזהיר את הנאשם שהוא יכול להיוועץ בעו"ד לפני ששייב לשאלה (עמ' 55 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"ב מאהר ראשד:

92. ראה בהקשר זה עמודים 57 - 61 לפרוטוקול.

עד זה הינו חוקר בתחנת נצרת עילית. במסגרת עדותו הוגשו דו"ח פעולה בעריכת העד, אשר התקבל וסומן ת/20 וכן מזכר בעריכת העד, אשר התקבל וסומן ת/21.

העד אישר בחקירתו הנגדית, כי בעקרון, כאשר ישנה פגיעה הם מחפשים בסריקות בזירה כתמי דם וכאשר מוצאים כתמי דם מפנים את איש המז"פ לכתמים אלו (עמ' 61 לפרוטוקול).

עד התביעה פקד ארז רוזן:

93. ראה בהקשר זה עמודים 63 - 69 לפרוטוקול.

במסגרת עדותו אישר העד, כי הוא ערך דו"ח שלא נרשם עליו תאריך בשל אי שימת לב (עמ' 63 לפרוטוקול). הדו"ח התקבל וסומן ת/22.

במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא השתמש כנגד הנאשם באקדח טייזר כשוקר וכי הנאשם היה בתוך תא המעצר כשהפעיל את אקדח הטייזר (עמ' 66 לפרוטוקול).

עוד העיד פקד רוזן, כי הוא עמד קרוב מאוד לנאשם כשהפעיל את הטייזר וכי הפעיל עליו את השוקר פעם אחת. עוד העיד, כי בשל כך לא נגרמת לאדם חבלה (עמ' 67 לפרוטוקול). כן הוגש נוהל הפעלת טייזר, אשר התקבל וסומן נ/1. בהקשר זה העיד פקד רוזן, כי הוא לא ידע, כי עליו למלא דו"ח כאשר מופעל השוקר (עמ' 69 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"ב אילן אוחנה:

94. ראה בהקשר זה עמודים 70 - 74 לפרוטוקול.

עד זה שימש במועדים הרלוונטיים כראש משמרת סיור בתחנת נצרת עילית. בהקשר זה הוגש מזכר בעריכת העד, אשר התקבל וסומן ת/23.

במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הנאשם היה כבול ברגליו לאורך כל האירוע המתואר במזכר שערך, כאמור. רס"ב אוחנה העיד עוד, כי הבחין בנאשם הנמצא ליד דלת יציאת החירום וניסה לפתוח אותה (עמ' 71 לפרוטוקול). כן העיד, כי היו הרבה שוטרים שהיו מעורבים בהובלת הנאשם לתא המעצר, אך לא זכר את זהותם. העד מסר עוד, כי הוא אינו זוכר שהיה שימוש באקדח טייזר כנגד הנאשם ע"י פקד רוזן (עמ' 73 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"מ ויקטור חיוט:

95. ראה בהקשר זה עמודים 74 - 76 לפרוטוקול.

עד זה משרת כסייר בתחנת נצרת עילית. במסגרת עדותו הוגש דו"ח בעריכת העד, אשר התקבל וסומן ת/24. במסגרת עדותו העד אישר, כי השוטרים שציין בדו"ח, אילן אוחנה, ארז רוזן ואיציק סומך הם חלק מהשוטרים שהיו עמו באירוע. כן מסר, כי היו שוטרים נוספים, אך לא זכר כמה ואת שמותיהם. העד לא זכר, כי תוך כדי שהות הנאשם בתא הופעל כנגדו ע"י פקד רוזן אקדח טייזר (עמ' 76 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"מ עיסאם ח'ורי:

96. ראה בהקשר זה עמודים 80 - 83 לפרוטוקול.

עד זה הינו חוקר בתחנת נצרת עילית. במסגרת עדותו הוגש מזכר אשר התקבל וסומן ת/27. במסגרת חקירתו

הנגדית אישר העד, כי הוא גבה את הודעתו של המתלונן ביום 2.8.12 (שעה 9:50), בבית החולים "העמק" בעפולה ורשם את שאמר לו המתלונן (עמ' 82 לפרוטוקול). כן מסר העד, כי המתלונן דיבר בשפה הערבית, חתם בכל עמוד ובסוף ההודעה. כן אישר העד, כי הוא גבה את הודעתו של סמיר חורי ואף זו נגבתה ביום 2.8.12 בבית החולים "העמק" בעפולה (בשעה 11:15) (ראה עמ' 82 לפרוטוקול). העד שלל, כי כאשר הגיע לגבות את הודעת המתלונן, סמיר כבר היה ומסר, כי סמיר הגיע אחריו ולא נכח במהלך גביית הודעת המתלונן (ראה עמ' 83 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"ל חג'ה רביע:

97. ראה בהקשר זה עמודים 84 - 86 לפרוטוקול.

עד זה הינו מתנדב בתחנת נצרת עילית. במסגרת עדותו הוגש מזכר בעריכת העד, אשר התקבל וסומן ת/28.

במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי היה צמוד באותו יום לשוטר אשקר עאמר. העד מסר, כי אינו זוכר ששוחחו עם הנאשם בדרך מהקאנטרי לניידת וכי אם השוטר אכן שוחח עם הנאשם, כי אז היה על העד גם כן לרשום זאת. העד לא זכר, כי השוטר אשקר שוחח עם הנאשם (עמ' 85 - 86 לפרוטוקול).

עד התביעה סמיר ח'ורי:

98. ראה בהקשר זה עמודים 86 - 93 לפרוטוקול.

במסגרת עדותו אישר העד, כי המתלונן עבד אצלם, כאשר המתלונן גם עבד וגם שמר במסגרייה. העד מסר, כי לפני האירוע הייתה גניבה של קונטיינר, אך הוא לא התלונן על כך במשטרה בשל דמי ההשתתפות העצמית הגבוהים (עמ' 87 לפרוטוקול). במסגרת עדותו הצביע העד היכן ראה את דמו של המתלונן, באזור הקונטיינר בחצר המסגרייה (עמ' 88 לפרוטוקול). כן העיד, כי באותו ערב בו נפצע המתלונן הוא הלך עם בנו לבקר את המתלונן (עמ' 88 לפרוטוקול). העד אישר, כי הוא ביקר את המתלונן בטרם מסר את הודעתו ביום המחרת (עמ' 88 - 89 לפרוטוקול).

99. העד מסר עוד במסגרת חקירתו הנגדית, כי המתלונן לא עבד אצלו בזמן שהייתה גניבת הקונטיינר (עמ' 89 לפרוטוקול) וכי הם ידעו על התרחשות האירוע עם המתלונן, כשבנו התקשר למתלונן. העד שלל, כי המתלונן התקשר אליו או אל בנו במהלך האירוע.

100. בעמ' 91 לפרוטוקול משורה 8 ואילך העיד העד כדלקמן:

"ש: באותו יום, 1/8/12 שביקרתם את אדם ושאלת אותו מה קרה, מה סיפור לך?

ת: סיפור לי שהבן שלי והוא עבדו ביחד, דיבר איתי הבן שלי, אומר לי אבא איך אני הולך הביתה? אמרתי לו תזמין מונית, אני רחוק. הבן שלי הלך הביתה ואדם נשאר לבד. היה רמדאן והיה צם והוא היה סוגר הקונטיינר. הבנתי שנכנסו שניים וקיבל מכות מהם. זה מה קרה וזה מה כתוב.

- ש:** איפה זה כתוב?
- ת:** לא יודע. אצלכם.
- ש:** שאלתי אותך מה אמר לך אדם?
- ת:** קיבל מכות והוא רדף אחרי לכיוון הבריכה. לא יודע אחרי מי. זה מה שסיפר לי.
- ש:** רק שניים תקפו אותו?
- ת:** הוא אמר שניים."

בהמשך מסר העד, כי המתלונן מסר לו את הדברים ביום למחרת האירוע כשהלך לבקרו וכשהשוטר היה שם. כן מסר, כי כשהגיע השוטר למחרת, הם כבר היו אצל המתלונן (עמ' 91 לפרוטוקול). כן מסר העד, כי המתלונן הפסיק לעבוד אצלם כשנה לאחר האירוע וכי הוא חזר לסודן. העד מסר עוד, כי המתלונן התקשר אליו וכי הוא רוצה כסף. בהמשך, שלל זאת העד (עמ' 92 לפרוטוקול).

העד הוסיף ומסר, כי במועד הרלוונטי היה כלב אחד לפחות במסגרייה וכי הכלבים כל הזמן קשורים ואינם משוחררים (עמ' 92 - 93 לפרוטוקול).

הודעת העד התקבלה וסומנה נ/4.

עד התביעה ד"ר מורדת דוכי:

101. ראה בהקשר זה עמודים 99 - 114 לפרוטוקול.

עד זה הינו רופא במקצועו ועובד בבית החולים "העמק" בעפולה. העד אישר, כי המסמך ת/2 זהו מסמך שערך ואשר ממנו עולה, כי לפני האנמנזה במיון, המטופל הותקף, נחבל בראשו, נעשו לו בדיקות וגם בוצעה תפירה במיון וכי לאחר מכן, הועבר למחלקה (עמ' 101 לפרוטוקול).

102. במסגרת חקירתו הנגדית, מסר העד, כי מי שכותב את האנמנזה זהו הרופא שקיבל את המטופל במיון או במחלקה. העד אישר, כי הדברים שהוצגו בפניו נרשמו על ידו (עמ' 102 לפרוטוקול). העד לא זכר מי ערך את התיקון בתיעוד הרפואי לגבי אורך החתך מ - 30 ס"מ ל - 18 ס"מ. כן העיד, כי לא הוא זה שהחליט על C.T ראש, אך כך הוחלט כנראה משום שהמטופל קיבל מכה חזקה בראש (עמ' 103 לפרוטוקול). העד מסר עוד, כי אין הכרח כי במי שקיבל מכה בראש תופיע נפיחות באזור המכה (עמ' 103 לפרוטוקול).

103. העד מסר, כי יכול להיות שתהיה נפיחות בקרקפת של מי שהוכה באמצעות לום בראשו, אך הדבר אינדיבידואלי (עמ' 105 לפרוטוקול). העד אישר, כי לא נרשם, כי נמצאו נפיחות או רגישות בראש המתלונן, זולת באזור החתך (עמ' 106 לפרוטוקול). כן מסר, כי בבדיקת C.T לא ניתן לראות נפיחות, אלא רק עצמות. לפי תשובת ה - C.T לא הייתה עדות לשבר או לבעיה אחרת, כהגדרתו, וכי ה - C.T היה תקין (עמ' 107 לפרוטוקול).

העד הוסיף ומסר, כי נמצאה רגישות בצוואר המתלונן, ללא הגבלה בתנועה וכי לא תועדה חבלה בכתפיים (עמ' 107 לפרוטוקול). בהקשר זה הבהיר העד, כי הוא לא בדק את המתלונן וכי המתלונן לא התלונן על בעיה בכתף (עמ' 109 לפרוטוקול). העד אישר עוד, כי נשללה בעיה באשכיו של המתלונן וכי אין אינדיקציה לפגיעה באשכים, זולת תלונת המתלונן. העד אישר, כי קרוב לוודאי שנמצאו שפשופים ברגלי המתלונן (עמ' 110 לפרוטוקול) וכי הוא אינו יודע לומר ממה נגרמו שפשופים אלה (עמ' 112 לפרוטוקול).

פרשת ההגנה:

104. על פרשת ההגנה נמנו, כאמור, עדות הנאשם ושני עדים נוספים.

עדות הנאשם:

105. ראה בהקשר זה עמודים 121-153 לפרוטוקול הדיון מיום 16/11/15.

במסגרת חקירתו הראשית נשאל הנאשם באשר להתרחשות האירועים ביום 1.8.12 ובעמ' 122 לפרוטוקול משורה 17 ואילך השיב כדלקמן:

"עו"ד קנטורי: אז תוכל לספר, בבקשה, לבית המשפט מה קרה באותו יום ב- 1.8.20.12 בשעות הערב, בוא תספר מה אתה עשית? ואיך התגלגלו העניינים?"

עד, מר בן חאפז זועבי: כן, הייתי אצל דוד שלי והייתי בצום, נשאר בערך שעה לזמן האוכל ויצאתי ללכת קצת, אה.

ש: איפה זה? איפה הדוד גר?

ת: זה שביל.

ש: איפה הדוד, גר?

ת: בנצרת עילית.

ש: אוקי ולאן אתה הלכת?

ת: זה מעל הקאנטרי הוא גר.

כב' הש' שטרית: מעל המה?

עד, מר בן חאפז זועבי: מעל הקנטרי קלאב.

כב' הש' שטרית: אה קנטרי קלאב, סליחה, כן.

עו"ד קנטורי: אז שהלכת ברגל, לאן הלכת? בוא תספר מה היה

המסלול?

עד , מר בן חאפז זועבי: יש מאחורי הבית של דוד יש שביל והלכתי משם.

ש: איזה סוג של שביל זה ? זה שביל סלול?

ת: לא , שביל.

עו"ד פרייברג: סליחה , אני מבקשת לא הנחיה , לתת לעד להעיד.

כב' הש' שטרית: כן, לא לשאול מדריך, יש סלול , יש 2 אופציות.

עו"ד קנטור: לא , יש , כי זה לא שביל סלול .

כב' הש' שטרית: הניסוח הוא מדריך . כן.

עד , מר בן חאפז זועבי: שביל אדמה.

כב' הש' שטרית: שביל אדמה.

עד , מר בן חאפז זועבי: כן . אה והלכתי לכיוון , כמו שראיתי

שיש כביש , הלכתי לכיוון הכביש , עכשיו שהגעתי לשם לשטח

איפה קרה המקרה , אה נשאר לי כמה מטרים אני מגיע לכביש,

אז פתאום הוא יוצא לי .

עו"ד קנטור: מי זה הוא ?

עד , מר בן חאפז זועבי: אדהם.

כב' הש' שטרית: סליחה , סליחה , אדהם?

עו"ד פרייברג: אדהם.

עד , מר בן חאפז זועבי: כן .

כב' הש' שטרית: אתה צריך לדבר בקול רם .

עד , מר בן חאפז זועבי: כן.

כב' הש' שטרית: כדי שיקליטו אותך טוב.

עו"ד קנטור: אתה אומר אדהם , אתה הכרת אותו לפני?

עד , מר בן חאפז זועבי: לא , לא , הוא בא וצועק , עושה ככה

בידיים , אני עמדתי ככה , הוא הגיע אצלי ולא הבנתי מה הוא רוצה , לך מפה , לא יודע מה , אמרתי לו , מי אתה ? מה אתה רוצה ? אמר לי , פה אני שומר , התחיל לסובב אותי לכיוון השני, לך מפה.

כב' הש' שטרית: העד מדגים תנועת אחיזה וסיבוב באמצעות 2 ידיים.

עד , מר בן חאפז זועבי: כן , ככה , תפס אותי מפה ככה ואומר לי , לך מפה.

כב' הש' שטרית: העד מדגים אחיזה באזור הכתפיים . כן .

עד , מר בן חאפז זועבי: אמרתי לו , רגע , רגע , מה אתה דוחף וזה , אני הנה הגעתי לכביש , והתחיל להתעצבן והוא הפחיד אותי.

עו"ד קנטור: הפחיד אותך ?

עד , מר בן חאפז זועבי: כן , ברגע הזה אחרי שאני לא רציתי ללכת מאיפה שהוא רצה , התחיל להתעצבן והוא אומר לי , אני יביא לך כלבים , יוכלו אותך ולך מפה ולא יודע מה והתחיל לדבר דיבורים , לא הבנתי אותו , אנחנו מדברים אותה שפה אבל הביטוי שלו שונה.

כב' הש' שטרית: המבטא.

עד , מר בן חאפז זועבי: כן.

כב' הש' שטרית: איזה שפה דיבר איתך , ערבית?

עד , מר בן חאפז זועבי: ערבית אבל .

כב' הש' שטרית: מבטא אחר.

עד , מר בן חאפז זועבי: כן.

כב' הש' שטרית: איזה מבטא היה לו?

עד , מר בן חאפז זועבי: סודני.

כב' הש' שטרית: לא יודעת , אני שואלת אותך .

עד , מר בן חאפז זועבי: כי ידעתי שהוא סודני.

כב' הש' שטרית: כן , איך ידעת שהוא סודני?

עד , מר בן חאפז זועבי: אחרי שלקחו אותי המשטרה וזה

התחיל .

כב' הש' שטרית: אוקי.

עד , מר בן חאפז זועבי: אז תפסתי לו את היד , פתאום הוא הביא

אבן ונתן לי מכה על הראש פה.

כב' הש' שטרית: העד מצביע על החלק הקדמי ימני של פדחת

ראשו.

עו"ד קנטור: איך הוא נתן לך מכה על הראש?

עד , מר בן חאפז זועבי: באבן.

כב' הש' שטרית: עם האבן.

עד , מר בן חאפז זועבי: כן , הוא תפס אבן ונתן לי מכה ושם

אותי ככה מתחת לבית שחי שלו , שם את הראש שלי.

כב' הש' שטרית: העד מדגים תנועת לפיתה באמצעות ידו

השמאלית ועושה תנועת רכינה.

עד , מר בן חאפז זועבי: והתחיל לתת לי עוד מכות.

כב' הש' שטרית: העד מדגים.

עד , מר בן חאפז זועבי: על הראש.

כב' הש' שטרית: תנועת הכאה באמצעות ידו הימנית.

עד , מר בן חאפז זועבי: אז התחלתי לנער ככה בעצמי , להימלט ממני שיעזוב אותו ודחפתי אותו חזק ורצתי , לא יודע לאיפה רצתי , אבל אני זוכר שהיה כמו רמפה , קפצתי ויש כל מיני ברזלים וקרמיקה וזכוכית וקיבלתי מכה באמצע שנפלתי. כב' הש' שטרית: העד מצביע על אצבע הזרת בכף ידו הימנית. עד , מר בן חאפז זועבי: כן , והיה שביל אדמה גם שמגיע עד לקנטרי ורצתי לשם ונכנסתי לכניסה והיה כולי דם , בזמן הזה בזמן הריצה , באמצע הריצה הרגשתי דם נוזל ממני והגעתי לקנטרי , נכנסתי , אמרתי לשומר , שירותים , אני רוצה להיכנס לשירותים ונכנסתי התחלתי לנקות עצמי , אז שניקיתי עצמי והורדתי את החולצה שלי שהייתה כולה דם , אני יוצא לכיוון הבריכה , ראיתי מהדלת שיש שוטרים , הוא אומר לי , הלו , תעצור , תחכה וברחתי לכיוון הגדר , טיפסתי על הגדר ותפס אותי מהרגל השוטר , עכשיו , בכל הזמן הזה אני זה מה שקרה לי יותר מהפחד.

עו"ד קנטור: למה ברכת?

עד , מר בן חאפז זועבי: והוא כל הזמן הוא היה רץ אחריי ואומר לי , אני יהרוג אותך , כל הזמן יעני היה בינינו בערך 15 מטרים.

ש: למה ברכת מהשוטר?

ת: אני לא ידעתי מה לעשות , זה היה , אני יודע , רגע , אני לא שולט על הרצון שלי , לא יודע מה לעשות , כל המקרה הזה מה שקרה לי , זה אני יודע שניות , דקות , כמה דקות ולקחו אותי לניידת" .

106. בהמשך עדותו, שרטט הנאשם את המקום אשר לטענתו בו הותקף ע"י המתלונן, התייחס לשרטוט האמור, השרטוט בעריכת הנאשם התקבל וסומן נ/5. בהמשך עדותו התייחס הנאשם לנקודות ציון בשרטוט נ/5, כאמור.

107. בהמשך עומת הנאשם עם טענת המתלונן ולפיה, באירוע היה הנאשם עם אדם נוסף והנאשם שלל

זאת מכל וכל (ראה עמ' 128 לפרוטוקול, שורות 8-11). בהמשך הסביר הנאשם, כי הוא נכנס לקאנטרי כדי לנקות ולשטוף את עצמו. בעמ' 128 לפרוטוקול משורה 29 ואילך נשאל והשיב הנאשם כדלקמן:

"ש: עכשיו , אני רוצה שוב שתסביר , למה כשהגיעו השוטרים , זה לא כל כך מובן, זה אפילו די חשוד , למה כשהגיעו השוטרים , במקום ללכת לשוטרים ולבקש את עזרתם , אתה רצת לכיוון השני ?

ת: זה לא בא לי במחשבה כי אני הייתי מאוד לחוץ , זה לא זמן לחשוב מה לעשות , מה ? היה זה , איך להגיד לך? יעני , בן אדם קיבל מכה ורץ וזה ופתאום רואה שוטרים והוא צועק עלי וחשבתי באותו רגע שהזמין אותם השומר של הקנטרי , בגלל שנכנסתי ככה בלי כרטיס , בלי כלום , זה רק מה שבא לי בראש וצריך לברוח ."

108. בהמשך, ציין הנאשם, כי במהלך האירוע הוא נפצע וכי נלקח לקבלת טיפול רפואי אך לאחר כ- 6 - 7 שעות, לאחר שנחקר וצולם. הנאשם המשיך וציין, כי במהלך חקירתו הוא המשיך לדמם וטען, כי החוקר לא אפשר לו לנקות את הדם שזב ממנו (עמ' 129 לפרוטוקול). בפני הנאשם הוצג תיעוד רפואי מיום 1.8.12 המתייחס לבדיקה שנערכה לו, הנאשם אישר, כי זהו התיעוד הרפואי הרלוונטי. התיעוד התקבל וסומן נ/6.

109. בהתייחס לאירועים המיוחסים לנאשם באישום השני, השיב הנאשם בעמ' 130 לפרוטוקול משורה 10 ואילך כדלקמן:

"עו"ד קנטור: עכשיו , בכתב האישום טוענים שאתה ב- 6.8 זה שבוע בעצם , 6 ימים אחרי שנעצרת , במהלך החקירה שלך בתחנת נצרת עילית אתה ניסית לברוח ממעצר , תוכל להגיד לבית המשפט , בבקשה , מה היה שם באותו יום ומה בעצם רצית לעשות ?

עד , מר בן חאפז זועבי: אני קודם כל לא רציתי לברוח.

כב' הש' שטרית: לא רציתי לברוח.

עד , מר בן חאפז זועבי: כן . אה בזמנו אני סך הכל ביקשתי מהחוקר להחזיר אותי לתא כי הייתי מאוד עייף , זה ב- 6 ימים אני לא ישנתי טוב , לא אכלתי טוב והיה לי מאוד כאב בראש וביקשתי שם חובש והם לקחו את זה כמו זלזול כזה , לא התחשבו בי והיה , הראש שלי אני הייתי מרגיש אותו 2 חלקים , כל הזמן יש כאבים , זה לקחו אותי לבית חולים , שם לי רק דבק , לא עשה לי בדיקות , לא עשה לי צילומים , לא עשה לי כלום , זה מהר מהר ככה לקחו אותי שוטרים , שם לי דבק ,

יאללה ונסעתי לתא , שמו אותי משם וביום השני לקחו אותי לבית משפט ולכלא , ישבתי 6 ימים שמה ואני יודע , פעם ראשונה נכנס לכלא , פעם ראשונה רואה מצב כזה , מה אני עושה פה? מה קורה לי ? אני חשבתי זה ייקח לי 3 ימים , יבינו מה קרה וזהו , נגמר, אבל זה לקח , הנה עד היום ושהגעתי לחקירה פתאום הוא שואל אותי דברים , לא יודע מאיפה הביאו אותם , 2 אנשים , לא יודע , אני נבהלתי, שומע דברים כאלה ומדבר איתו , אומר לו , מה זה 2 אנשים ? לא רוצה לדבר , זהו , אני תחזיר אותי לתא , רוצה לנוח , אני מאוד מאוד עייף ולא יודע מה קרה , לא , לא יודע מה קרה לי , לא , איבדתי שליטה .

עו"ד קנטור: ואז ?

עד , מר בן חאפז זועבי: ואז הוא הלחיץ , לחץ עלי שלדבר , אז קמתי ויצאתי , קמתי ויצאתי מהחדר .

ש: אממ .

ת: והוא צעק , תפסו אותו , לא יודע מה , ברח , לא ברח , אני סך הכל הלכתי לכיוון התא ולא זוכר, לא יודע בדיוק מה , איפה הדרכים בתוך התחנת משטרה .

ש: עכשיו , כשהייתי בחקירה , היית עם אזיקים?

ת: כן .

ש: איפה ?

ת: עם אזיקים ברגליים .

ש: אוקי . אז בעצם כשאתה יצאת מהחדר , עזבת את החדר וירדת במדרגות , לאן אתה התכוונת ללכת ?

ת: התכוונתי ללכת לתא , לכיוון התא , לכיוון ש .

ש: ומה קרה שם ? מה קרה שם כשהתחלת לרדת למטה ?

ת: במדרגות תפסו אותי כל השוטרים שם והתחילו להרביץ לי והרימו אותי ונפלתי עוד פעם והתחילו להרביץ לי והיה על האדמה , זה מה שאני זוכר , הרימו אותי עוד פעם , לקחו אותי לתא , קשרו אותי לסולם ונתן לי מכה בגב, בטייזר על מרחק אפס , נתן לי ככה ושם אותי ככה תלוי ברגליים , בידיים , בסולם של ה , של המיטה וסגרו עלי

את הדלת , התחיל קללות וזה ולצעוק עלי ולעשות איומים
וזה , מה לעשות ? זה מה שקרה , לא ניסיתי לברוח , לא
ניסיתי לעשות כלום , אני ביקשתי ממנו בצורה יפה , קודם
כל לפני שהתחיל כל זה , אמרתי לו, תחזיר אותי לתא
רוצה לנוח ויש לי זכות לא לדבר .

ש: איך אתה הרגשת במהלך התקופה הזאת של המעצר ,
בימים האלה בין המעצר עצמו בין ה- 1.8 ועד אותו יום
שהיה האירוע הזה , איך אתה הרגשת ?

ת: לא הרגשתי טוב בכלל , הייתי עייף מבחינה נפשית ,
מבחינה גופנית בכל דבר".

110. בהמשך חקירתו הראשית פירט הנאשם אודות תחושותיו ומצוקתו הנפשית במהלך הימים בהם שהה
במעצר וראה בעניין זה מעמ' 131 לפרוטוקול ואילך. בהמשך נשאל הנאשם באשר לאופן בו נגרמה
פציעתו של המתלונן והשיב, כי אינו יודע כיצד המתלונן נפצע (ראה עמ' 133 לפרוטוקול, שורות 1 -
7). הנאשם השיב עוד, כי אינו ראה דבר באשר לאופן בו נגרמה פציעתו של המתלונן וטען, כי המתלונן
רדף אחריו ואיים להרוג אותו (עמ' 133 לפרוטוקול).

111. במסגרת חקירתו הנגדית, אישר הנאשם, כי בסופו של יום, תוצאת הבדיקה הפסיכיאטרית שנערכה לו
אצל הפסיכיאטר המחוזי העלתה, כי הוא כשיר לעמוד לדין (עמ' 134 לפרוטוקול). הנאשם אישר עוד,
כי הוא נחקר במשטרה בגין הפרשה דן 3 פעמים. הנאשם אישר, כי כל הדברים שמסר לשוטרים הוא
אמת (עמ' 135 לפרוטוקול).

112. הנאשם אישר עוד, כי הוא מכיר את המסגרייה הרלוונטית, את הדודג' סנטר ואת הקאנטרי ובכלל מכיר
את האזור הרלוונטי. כן מסר הנאשם, כי הוא יודע שבמסגרייה שמים ציוד (עמ' 136 לפרוטוקול).

113. בעמ' 140 לפרוטוקול, משורה 5 ואילך, העיד הנאשם כדלקמן:

"ש: טוב , כל הכבוד על הזיכרון . תגיד , אתה בעצם מספר היום שהיה
עימות , אתה יודע מה זה עימות , בינך לבין אדהם .

ת: כן .

ש: אתה אומר שהוא דחף אותך ואתה דחפת אותו בחזרה .

ת: כן .

ש: אוקי .

כב' הש' שטרית: כן ? לואי , כן ? הוא דחף אותך ראשון ואז אתה

דחפת אותו חזרה , זה מה שהיא אומרת לך שקרה.

עד , מר בן חאפז זועבי: כן , אמרתי שהוא תפס אותי ,
סובב אותי והתחיל לדחוף אותי לכיוון מאיפה
שבאתי ואני דחפתי אותו , אמרתי , מה אתה עושה
? תירגע ואמרתי לו , תתבייש לך , אנחנו בזמן צום
וחבל.

עו"ד פרייברג: אוקי , עכשיו , היום אתה מספר שלא רק
הייתה דחיפה אחת , היו עוד , היה עוד מגע בינך
לבינו , הוא החזיק אותך פה ואתה ניסית להיאבק
ולצאת , היה הרבה מגע ביניכם במשך הסיפור הזה
בתוך המסגרייה , היה מאבק ביניכם , נכון ?

עד , מר בן חאפז זועבי: אנחנו לא היינו בתוך מסגרייה ,
היינו בתוך שטח פנוי .

ש: בסדר .

ת: ויש רק עמוד .

ש: לא משנה , עזוב איך קוראים לו .

ת: רק עמוד יש .

ש: אבל אני אומרת .

ת: לא , לא משנה .

ש: היה הרבה מגע , לא רק דחיפה אחת ודחיפה בחזרה , אתה
מספר פה היום שהוא גם החזיק אותך ואתה ניסית להשתחרר ,
היה הרבה מגע ביניכם .

ת: כן .

ש: בסדר . אוקי . עכשיו תראה , אדהם העיד פה בבית משפט וסיפר
שאתה חתכת אותו בראש עם סכין , עכשיו , אני מראה לך את
התמונות של אדהם שהוגשו לבית משפט , גברתי , זה ת/1, שהוא
נלקח לבית חולים ואושפז שם וטופל , אתה רואה את התמונות ?

ת: כן .

ש: אתה רואה שיש לו מסביב לראש , בכל ההיקף יש לו פה סיכות ,
אתה רואה וחתך מאוד גדול , עכשיו הוא אומר שזה תוצאה ממה
שאתה עשית לו , זה לא היה לפני , הטיפול לא היה לפני והסיכות

בראש לא היו לפני , הטיפול והסיכות בראש היו אחרי.

ת: אחרי המקרה ?

ש: אחרי המקרה איתך .

ת: אבל הוא בתוך המקרה קיבל מכה , לא יודע מאיפה .

ש: לא יודע מאיפה , אז אתה אומר שזה יכול להיות מזה שאולי הוא נפל בשטח.

ת: לא יודע .

ש: אבל אתה מסכים איתי שזה לא היה לפני וזה היה אחרי, אתה בעצמך אומר בעדות שלך היום.

כב' הש' שטרית: שאתה ראית את אדהם.

עד , מר בן חאפז זועבי: אם זה , תסתכלי , פה יש אדום יש סיכות , זה חדש.

עו"ד פרייברג: נכון , זה חדש.

עד , מר בן חאפז זועבי: זה לא עבר זמן על זה , נכון ?

ש: בדיוק , זה חדש , על זה אנחנו לא מתווכחים .

ת: אם היה בא אלי וברור לעין.

כב' הש' שטרית: ברור , זאת הטענה.

עד , מר בן חאפז זועבי: לא ראיתי כלום.

כב' הש' שטרית: היא אומרת לך , לא ראית.

עד , מר בן חאפז זועבי: לא ראיתי שהיה בן אדם שקיבל מכה בצורה כזו.

עו"ד פרייברג: עכשיו , אבל אתה מסכים איתי , כמו שאתה סיפרת לבית משפט , שלא היו עוד אנשים , שכל הסיפור הזה היה בינך לבינו ויש כל הזמן המשכיות, זאת אומרת , יש לכם מאבק בתוך המקום הזה , אני קוראת לו מסגרייה , ואחרי זה יש מרדף ואחרי זה יש קנטרי ואחרי זה מגיעים

**השוטרים , אין הפסקה באמצע , זה כל הזמן אתה
והוא , אתה והוא , אתה והוא , נכון?**

עד , מר בן חאפז זועבי: כן .

**ש: הוא רץ , אתה נופל , הוא רץ , אוקי , וזה יש לנו מיד אחרי
האירוע .**

ת: כן .

ש: אוקי . אז אתה יכול להסביר מאיפה זה קרה ?

**ת: בן אדם שעושה תאונה הוא יכול להסביר לך כל השניות בתוך
התאונה מה קרה לו ? זה שניות , זה לוקח , הבן אדם הראש שלו
לא ייקח לו , הוא קיבל מכה , תשאלי אותו הוא , לא אני" .**

114. בהמשך עומת הנאשם עם העובדה, כי ברח מהשוטרים לאחר האירוע ואף לא פנה אליהם והתלונן על המעשים אשר לטענתו ביצע בו המתלונן אך זמן קצר קודם לכן ובתגובה השיב הנאשם בעמ' 142 לפרוטוקול משורה 20 ואילך כדלקמן:

**"עד , מר בן חאפז זועבי: זה לא היה לי במחשבה
ולהגיד לך יעני מהתחלה שהייתי
אצל דוד שלי , אמר לי, תשמע,
לואי , פה זה לא כמו אצלכם בכפר,
פה כל האנשים מסתכלים שמישהו
מסתובב זר , משטרה ישאל אותך
בוא לתחנה , תעודת זהות , יעשו
לך סיפור מכלום , קצת".**

115. בהמשך אף עומת הנאשם עם חוסר ההיגיון בדברים שמסר, שעה שלטענתו המתלונן רדף אחריו, איים עליו, כי ישחט אותו, היכה במכת אבן בראשו ובשל כך הנאשם החל לדמם ושעה שהבחין בשוטרים אשר לכאורה יכולים היו לסייע לו, במקום לגשת אליהם, הוא ברח מהם. בתגובה השיב הנאשם "אני לא הרגשתי שאני נורמלי בזמן הזה, הייתי כולי רועד ככה" (עמ' 143 לפרוטוקול, שורה 2).

116. בהמשך, עומת הנאשם עם הדברים שמסר לשוטרים מיד בסמוך לאחר האירוע והעיד בהקשר זה בעמ' 145 לפרוטוקול משורה 14 ואילך כדלקמן:

**"ש: תראה , שאלו אותך השוטרים , אני מפנה ל- ת/19, שאלו אותך
השוטרים, מה היה שם באזור ? אוקי ? מיד אחרי האירוע , מיד
במקום , אוקי ? אחרי שניסיתי לברוח , כמו שהשוטרים אומרים
והם עצרו אותך , הם שאלו אותך , מה התשובה שלך ? ואתה
אמרת , "אני תקפתי אותו כי הוא מנע ממני להסתובב במקום**

שאני רוצה" .

- ת: צ'ה , הם יכולים לכתוב מה שהם רוצים .
- ש: אוקי . יש פה חתימה שלך .
- ת: כן , זה מי כתב את זה ?
- ש: השוטר שעצר אותך עמאר אשרף , באזור , אחרי שאתה, הם אמרו שאתה ניסית לברוח , תפסו אותך , מילאו דו"ח .
- ת: אבל אני לא צריך .
- ש: ואז כתבו מה שאתה אמרת .
- ת: אני לא .
- ש: זה חתימה שלך ?
- ת: כן , חתימה שלי" .

117. באשר לאירועים הנטענים נשוא האישום השני, השיב הנאשם בעמ' 148 לפרוטוקול משורה 14 ואילך כדלקמן:

- "ש: אוקי . טוב , עכשיו אתה אומר לגבי החקירה שלך עם , החקירה השנייה שלך ב- 6.8, איציק סומך חקר אותך , אתה זוכר אותו ?
- ת: כן .
- ש: עכשיו , אתה מסכים איתי ורואים את זה גם בקלטת , לא היו צעקות בחקירה , איציק לא צעק , לא דחף אותך לדבר , לא , שומעים חקירה רגועה לפחות בהתחלה , אתה מסכים איתי ? זה גם נראה בחקירה שלך כשאני קוראת אותה וגם רואים את זה באמרה , לא היה לא צעקות , לא לחץ .
- ת: כן , אני אמרתי שהוא , שאני הייתי יושב רגוע וכל טוב ?
- ש: כן .
- ת: אני יודע מה קרה המקרה , פתאום שומע אותו מדבר , לא יודע על איזה מקרים , 2 אנשים , שוד יודע ואמר לי , סליחה , שוד מזוין , וחשבתי שהוא מקלל אותי , לא הבנתי אותו טוב , איבדתי שליטה , לא יודע מה קרה לי .

ש: אתה לא איבדת שליטה בגלל שלחצו אותך , בגלל שהוא צעק עליך , זה משהו מעצמך , אתה מחליט להפסיק את החקירה וללכת לישון לבד בתא שלך , ככה אתה אמרת, שהתכוונת ללכת לישון , שיעזבו אותך .

ת: כן .

ש: אתה אמרת את זה לאיציק בחקירה ?

ת: מה אמרתי ?

ש: אמרת , אני עייף , אני רוצה לישון .

ת: כן".

118. בהמשך אישר הנאשם, כי הוא ירד במדרגות של התחנה (עמ' 149 לפרוטוקול, שורות 11-12).

119. במסגרת חקירתו החוזרת, העיד הנאשם בהתייחס לדו"ח המעצר ת/19 עליו חתום הנאשם, כי בטרם חתם עליו, לא הקריאו לו אודות מה הוא חותם (עמ' 152 לפרוטוקול) וכן, העיד, כי החבלה בראשו נגרמה כתוצאה מכמה מכות שהיכה המתלונן בראשו באמצעות אבן (עמ' 153 לפרוטוקול).

עד ההגנה עלי נאסר:

(ראה בהקשר זה עמ' 154 - 169 לפרוטוקול הדיון מיום 16/11/15).

120. במסגרת עדותו הראשית, מסר העד, כי הינו אחראי על מסגד "אל סאחבי" וכי במקום מתנהלים גם גישורים. העד מסר, כי אין לו היכרות קודמת עם הנאשם וכי הכיר אותו במסגרת ההליכים נשוא תיק זה.

121. בהמשך נשאל העד באשר להיכרותו עם אדהם איסמעיל, המתלונן בתיק והשיב, כי קוראים לו אדהם הסודני וכי הוא עבד ליד מתחם דודג' סנטר בסמיכות למסגד וכי הוא נהג להתפלל במסגד, לצום ולהשתתף בארוחות משותפות (ראה עמ' 154 לפרוטוקול).

122. בהמשך, מסר העד, כי אדהם הגיע למסגד כשהוא פצוע. הנוכחים במקום שאלו אותו מה קרה לו ואדהם מסר, כי ישנם חבר'ה דתיים שידעו שהוא מתפלל ופגעו בראשו. עוד מסר, כי מדובר בבחורים יהודים ולא ערבים (תמלול הפרוטוקול שגוי בהקשר זה - הערה שלי - י.ש.), ראה בהקשר זה עמ' 155 לפרוטוקול, שורה 7.

123. בהמשך מסר העד, כי אדהם נעדר לכמה חודשים, שב והופיע במסגד, נכנס לחדרו של העד במסגד כאשר גם האימאם ואנשים נוספים נכחו באותה עת בחדר. העד שאל את אדהם מדוע לא הגיע מזה זמן רב ואדהם השיב, כי הוא עובד בחיפה. העד שאל לשלומו של אדהם וזה מסר לו, כי הוא אינו מרוצה מעבודתו, רוצה לחזור לסודן, אך מתנהל נגדו משפט עם משפחה ערבית ליד בית המשפט. עוד מסר העד, כי אדהם מסר לו, כי מי שפגע בו שמו הוא כך וכך. העד אמר לו, כי זהו אדם ערבי בעוד שקודם מסר אדהם, כי מי שפגע בו הוא יהודי ואז אמר לו אדהם, כי הוא מעוניין בהתערבותו של העד, רוצה

לקבל כסף ולחזור למשפחתו בסודן. העד שאל את אדהם מדוע הוא שינה את דעתו וזה אמר לו, כי הוא לא רצה שמישהו ידע ויכיר את מי שפגע בו, כלומר, לא רצה להוציא את הבעיות שלו מול אנשים (ראה עמ' 155 לפרוטוקול).

124. העד הוסיף ומסר, כי הוא הרגיש שאדהם משנה את גרסתו בשל אינטרס שיש לו בעניין וכי אדהם מסר, כי התיק מתנהל מול משפחת זועבי המתגוררת בנצרת. אדהם המשיך והסביר לעד את שהתרחש. בעמ' 155 לפרוטוקול משורה 29 ואילך, העיד העד אודות הדברים שמסר לו אדהם כדלקמן:

"אמר , אלה שיש לי נגדם , שמתנהל נגדם תיק בבית משפט , ואז הוא הסביר לי בדיוק מה שקרה , וכשהוא היה בצום, היה בשמירה , נכנס מישהו בכדי לגנוב , התקוטטו, נתנו מכות אחד לשני, היו 2, תפסו אותו 2 ונתנו לו מכות עם ברזל, הוא סיפר את הדברים האלה ואני שמעתי את הדברים האלה, אמרתי, הצעד הטוב שאני יעשה זה לראות את הצד השני, לפגוש את הצד השני , שאלתי מי הם ? אמרו לי שהם גרים בכפר מסר, בשעות הערב , נסעתי לכפר מסר, והיה איתי עוד בחור שקוראים לו זועבי עומר, הוא עו"ד שלנו, איפה גר, איפה הבית של לואי זועבי?"

כב' הש' שטרית: לשאלת בית משפט , מי אמר לך את השם לואי זועבי?

עד , מר עלי נאסר: אדהם בעצמו הוא שאמר לי את השם לואי זועבי, כשהגעתי אליו, אמרתי ללואי שאני באתי מהצד שהייתה לך בעיה עם אדהם, אני בא לשמוע גם אותך ואני רוצה שתספר רק את האמת והאם אתה מוכן להישבע בקוראן שאתה אומר רק אמת ? אמר לי, אני כן מוכן להישבע ואז ביקשתי ממנו שיספר לי בדיוק מה שקרה, סיפר לי, אני הלכתי הביתה, אחרי שבוע התקשרתי לאדהם אחרי שמסר לי את המספר לפני זה, ואז הוא מסר לי שביום שבת אני לא עובד, אני מגיע אליך, הגיע אלי בשבת, ישב אצלי בחדר כשהיו עדים אצלי בחדר, ואז אדהם אמר לי שיש בחור שרצה לגנוב, התכוון לגנוב ולואי נשבע שהוא צם , כן והוא דיבר אמת ושלא הלך לגנוב אלא הלך לעסוק , רק להתעסק בספורט, שאלתי אותו, 2 תקפו אותך ? אמר לא, ואז אמרתי לו שהוא נשבע שהתקוטטתם רק שניכם הייתם, איך אתה אומר לי שהיו איתו 2, עוד אחד היה איתו? ואז אמר לי בסודן לפי המנהגים שלנו זה בושה להתקוטט עם מישהו ושהוא עם אחד שהוא התגבר עלי, אז צריך להגיד שהיו 2 שהם התגברו עלי, ואז אמרתי לו, זה שקר, זה לא נכון מה שאתה אומר, אז אמרתי לו, אני רוצה לשאול אותך למה יש שינוי בדבריך ? ואז שמתי את הקוראן לפני, היו אנשים שישבו מסביב, אמרתי לו, תישבע בקוראן, תישבע בקוראן, אני שואל אותך ואתה תדבר, תגיד רק את האמת , אתה בתוך מסגד גם יושב, אתה גם מתפלל ואז אתה יודע שהשבועה הזאת היא לאלוהים , סירב להישבע ואז אמרתי לו , אם אתה רוצה שאני ימשיך

בסיפור הזה, אבל אני רוצה שאתה תגיד לי, תספר לי רק את האמת, והבחור שהתקוטט איתו אתה גרמת לו הרבה נזק, האינטרס הוא להשלים ביניכם, אתה צריך לחזור לסודן ואתה אמרת שאתה צריך ללכת לסודן ואתה סיפרת לי שגם אתה צריך פיצויים, אתה הגעת לפה בכדי לעבוד ולחסוך כסף לחזור הביתה אצל משפחתך בסודן, ואז אמר לי שאני באמת רוצה ללכת הביתה, אבל יש אנשים שאמרו לי שיכול להיות שבית המשפט יוצאו לך פיצויים גדולים, ואז אמרתי לו, אם אתה כך, אני מוכן ללכת לסולחה ביניכם ואני מוכן להכין לך סכום בתנאי שאתה תגיע לבית משפט ואני אגיע גם לבית משפט ונספר בפני השופט את כל הדברים שהיו בינינו, שאתה מסרת לי דברים לא נכונים, הוא כעס עלי, הלך והלך, חזר אלי לפני שנה וחודשיים, ואמר, אני מוכרח ללכת לחזור לסודן, אני רוצה שאנשים יתנו לי כסף, ואז אמרתי לו, אני מוכן כדי לפנות אליכם למען לעשות סולחה ביניכם, אבל בתנאי, אבל בתנאי שאתה תגיע לבית משפט או למשטרה ותדבר בפני השופט או בפני נציגי המשטרה שאתה גרמת נזק לבחור ואיזה סכום אתה רוצה? אתה מבקש? ואז אמר, יש מנהגים בסודן, אני רוצה לקנות 7 פרות, שאלתי אותו מה המחיר של הפרה? ואז אמר לי מאתיים דולר מחיר של כל פרה, ואז אמרתי לו, אנחנו נקנה לך 7 פרות, אמרתי לו, למה פרות? למה אתה צריך אותם? ואז אמר לי, אם אני יחזור לעדה שלי, כן, מנהיג העדה, זה על מנת לתת לו את 7 הפרות האלה שזה יוכיח לו שאני לא ברחתי בגלל שקיבלתי את המכה הזאת בראש, אמרתי לו, אני מוכן, אבל בתנאי שאתה תגיע לבית המשפט ותדבר את האמת, בלי זה אני לא מוכן להמשיך ולגשר ביניכם, אני מוכן ללכת לבית המשפט ביחד שנינו שתגיד את האמת ותקבל את מה שמגיע לך והצד השני יזוכה, הלך ולא חזר אלי, יש בחורים שהם מסודן שהם עובדים מאותו אזור מגיעים אלי, שאלתי אותם, אמרו לי שחזר למשפחתו בסודן".

125. במסגרת חקירתו הנגדית, חזר ומסר העד, כי הינו מנהל המסגד וכי המסגד ממוקם בשכונה המזרחית בנצרת, קרוב למתחם דודג' (תמלול הפרוטוקול שגוי בהקשר זה - הערה שלי - י.ש). ב"כ המאשימה הקשתה על העד בדבר זהות אותו "אדהם" אשר בעניינו העיד והעד השיב, כי מדובר באדהם הסודני וכי כולם מכירים אותו במסגד. בהמשך השיב העד, כי למסגד מגיעים 3 סודנים. העד אישר, כי זולת זהות אותו אדם כ"אדהם הסודני", אין לו פרטים נוספים עליו, אך מסר, כי העד סיפר לו, כי הוא ישן במתחם דודג' במחסנים של ברזל ועצים (ראה עמ' 158 לפרוטוקול) וכי אדהם מסר לו זאת לפני כשנתיים, כשהגיע להתפלל במסגד. עוד המשיך ומסר העד, כי אדהם סיפר לו אודות הדברים שמסר בעדותו לפני כשנה ו- 7 חודשים (עמ' 159 לפרוטוקול).

126. בהמשך נשאל העד בעמ' 159 לפרוטוקול משורה 17 ואילך כדלקמן:

"למה היה צריך לעשות סולחה עם לואי זועבי אם אתה אומר

**שבחור בשם אדהם שהוא סודני אמר לך שהוא קיבל מכות
מיהודים ?**

ת: בוא נבדיל בין 2 הנקודות האלה .

ש: טוב .

**ת: בזמן שהגיע למסגד הוא אמר שיהודים פגעו בי , אחרי
שנעדר תקופה מסוימת וחזר , אז יש תביעה בבית משפט ,
יש תיק בבית משפט , ואז ביקש עזרה , כן , בכדי לסייע לו
עם אנשים ערבים שהרביצו לו .**

ש: טוב . בסדר . מתי .

ת: והתכוון לעשות סולחה ולקבל פיצויים."

127. בהמשך מסר העד, כי לא היה מפגש בין הנאשם לבין אדהם הסודני אלא, העד נפגש עם אדהם 3 פעמים ועם הנאשם פעם אחת, שעה שביקר אותו בכפר מסר וזאת, לפני כשנתיים.

128. בעמ' 161 לפרוטוקול משורה 11 ואילך, העיד העד כדלקמן:

**"ש. אז אני שואלת , כשאתה אומר שהבן אדם הזה הסודני
אמר לך , מישהו אחר עשה את זה , עכשיו הוא אומר לך
לואי עשה את זה , ואתה אומר לו, אתה אומר לו , איך
אתה אומר לי דבר כזה ? אמרת שמישהו אחר עשה את זה
, למה בכל זאת אתה אומר שאתה יודע שיש 2 אפשרויות
? או לואי או מישהו אחר.**

**עד , מר עלי נאסר: הוא זה שהגדיר , בתחילה אמר מי שהרביץ לי זה
יהודים.**

ש: כן , את זה אנחנו הבנו .

ת: על מנת שלא ידעו את הסיפור שלו .

ש: זה אתה חושב ככה על מנת שלא ידעו את הסיפור שלו .

ת: לא , הוא כך אמר , לא.

כב' הש' שטרית: ומה הוא אמר ? מה הסיפור האמיתי שלו

עד , מר עלי נאסר: הוא רוצה כך.

כב' הש' שטרית: מה הסיפור האמיתי שלו , לטענתו?

עד , מר עלי נאסר: בתחילה על מנת , בתחילה על מנת שלא ידעו עם מי הסיפור , אז הוא אמר עם יהודים , ושהתחיל , ואז כשהתחיל להתנהל תיק בבית משפט ורצה פיצויים , ואז הוא אמר את האמת עם מי היה הסיפור , יש לו חברים במסגד , יש אנשים שמכירים אותו במסגד מדברים.

עו"ד פרייברג: אז אני לא מבין, כשהוא אמר שזה לואי, הוא אמר לך , זה לואי אמר את זה וזה לא היהודים ואני המצאתי סיפור על היהודים ועכשיו זה לואי , אני אומר לך , זה האמת .

עד , מר עלי נאסר: כן , הסיפור עם , נכון , הסיפור הוא עם לואי , לא עם חברה יהודים , אני שיקרתי" .

129. בהמשך עדותו הבהיר העד "ברחל בתך הקטנה", כי בהמשכם של דברים הבהיר אדהם, כי כאשר אמר, כי יהודים הם שתקפו אותו, הרי שהדברים אינם נכונים ועמד על כך שהנאשם הוא זה שתקף אותו (שורות 3-4 בעמ' 162 לפרוטוקול).

בהמשך שב העד והבהיר, כי אדהם לא היה מוכן להישבע על הקוראן.

130. בהמשך, עומת העד עם היגיון הדברים שמסר בעדותו ולפיהם, מקום בו אדהם מסר שתי גרסאות לגבי זהות התוקפים, מדוע צריך לערוך סולחה בינו לבין הנאשם והשיב "עושים גם סולחה על מנת להפחית על שני הצדדים". בהמשך, עמד העד על כך שאדהם ביקש לקבל פיצויים.

131. בהמשך מסר העד, כי הוא ביקש מהסודני, כי שניהם יגשו למשטרה ושהוא יספר את מה שקרה לו וכי הסודני מסר לו, כי אם ישנה את עדותו, כי אז יעצרו אותו (עמ' 166 לפרוטוקול). עוד אישר העד בהמשך חקירתו, כי הנאשם ידע שאדהם מוסר מספר גרסאות מזה לפני כשנה ומספר חודשים (עמ' 167 לפרוטוקול).

132. במסגרת חקירתו החוזרת אישר העד, כי השיחה שלו עם אדהם שבא אמר לאדהם, כי ילכו ביחד לבית המשפט ויגיד את האמת, הייתה לאחר 3/11/13.

עד הגנה אחמד זועבי:

(ראה בהקשר זה עמ' 169-181 לפרוטוקול הדיון מיום 16/11/15).

133. במסגרת עדותו, מסר העד, כי הינו מהנדס, קבלן בנין וכי היה נבחר ציבור וסגן ראש עיריית נצרת. כן אישר, כי שם משפחתו זועבי וכי יש לו קרבה משפחתית רחוקה מאוד לנאשם.

134. העד מסר, כי בינו לבין הנאשם ישנם יחסי חברות, שעה שהעד היה אחראי על קייטנה והנאשם התנדב בקייטנה זו. עוד גולל העד אודות הטרגדיה שפקדה את הנאשם ומשפחתו בעת פטירת אחיו. בהמשך, מסר העד, כי הוא מכיר את המתלונן בתיק זה, שעה שעבד אצלו במשך כ- 7 חודשים. עוד מסר, כי כל הזמן קראו למתלונן בשם נור והוא התייחס אליו כאחיו הקטן. עוד מסר, כי המתלונן היה אדם דתי מאוד וכי אף פעם לא הבחין בגילויי אלימות מצדו. עוד מסר, כי לאחר שאדהם סיים את העבודה אצלו, הוא

135. העד מסר, כי לאחר שאדהם עזב אותו ושהה מזה זמן בתל אביב, הוא התקשר אל העד וביקש להביא חבר שלו בשם עדאן (כך במקור - הערה שלי - י.ש) למסגד, כי יש בעיה עם מישהו קרוב משפחתו של העד. העד שאל במי מדובר ואדהם אמר לו. העד מסר, כי מי שהגיע היה נור עצמו, חאפז, האימאם והעד. אודות תוכן המפגש העיד העד בעמ' 172 לפרוטוקול משורה 9 ואילך כדלקמן:

"זה מה שהדאיג אותי, אני ככה זה, מה שהיה, בא נור בעצמו הוא נור בעצמו, אז היה חאפז האבא של הזה, היה האימאם והיה האני, היינו כן ואני והיה נור, אז התחילו לדבר כמו אדהם, אז אמרתי לו, רגע, רגע, איפה אח שלך? איפה אדהם? אז הוא אמר לי, זה אדהם הוא אדהם, אז התחלתי, אתה אדהם? אמר לי, כן, אז אני הייתי באמת בהלם, עכשיו אני הייתי בהלם, למה? 2 סיבות, סיבה אחת שאני בכלל לא דמיינתי שהוא ישקר, בכלל, אז בגלל זה הייתי כל הזמן אומר סידי נור, סידי נור, שניים, איך יכול להיות שהוא אדהם ומי שהביא אותו לעבוד זה אח של חאפז המנוח שהוא השוטר שזה עבד אצלי, אז אני התחלתי לזה, אז חשבתי, התקשרתי לאח של חאפז המנוח ואמרתי לו, תראה, נור זה הוא עצמו אדהם שרב? אמר לי, מה פתאום, אמרתי לו, הנה הוא על ידי, הוא זה, אז גם אח שלו לא ידע שזה אדהם, אבל אנחנו בסדר, התחלתי אני, זאת אומרת, לחזור מההרגשות שהייתה אליו שהייתי קורא אומר סידי, כשהתחילו לדבר ולדבר, זאת אומרת, להגיד לו מה היה וזה, רצינו לשמוע, היה האני ואימאם הם כל כך בצד שלו בצורה מאוד קשה, אפילו שאני לא הרגשתי טוב, אמרתי, רק רגע, למה אתם אומרים שהוא צודק וזה וצריך ככה, אפילו אמרו, אה תראו, לא בגלל שאתם משפחה גדולה וזועבי וזה אתם יכולים לקחת את הזכות שלו, אתם צריכים לשלם לו וזה, בסדר, דווקא אני נגד זה, אני בכלל בחיים שלי לא הייתי כזה שייך למשפחתיות, אני איש טכנוקרטי, אפילו כשהייתי בעיריית נצרת לא הייתי כאיש פוליטי אלא כאיש טכנוקרטי, מהנדס, מנהל, בגלל זה הייתי אחראי על כמה מחלקות שהן ניהוליות בעיריית נצרת, אז כשהם אמרו את זה ככה שהם כל כך קשה עמדו לצידו, אז התחיל חאפז, אמר, אבל אני נשבע לכם זה לא הוא משקר, הוא משקר, אני אומר לכם, אז האני אמר לו, תראה, על 2 דברים הוא אמר לו אם הוא משקר או לא משקר, אתה מוכן להישבע על קוראן? אמר לא, אמרתי, למה לא? מה פתאום לא? מי שהוא, מי שאין לו בעיה ואומר את האמת, אז נשבע, את יודעת, אפילו בבתי משפט במדינות ערב, במדינות אסלאם

זה לא כמו בית משפט בישראל, אני מתחייב, הם נשבעים על הקוראן, שמים ככה ומביאים את הקוראן, אפילו ראש המדינה, הנשיא המדינה נשבע על הקוראן, זה המנהל של החברה והדת שלנו, אז הוא אומר, לא, אז התחלנו, גם הם התחילו ככה לחשוש ממה שהוא אומר, אז 2 דברים באמת שהם היו מאוד מאוד חזקים בכך שאם יש לו זכות או אין לו זכות או זה, 2 דברים, אחד האם היה לו אי לבד, הוא לא נשבע על זה ובסוף הוא נכנס ואמר, כן, כן, הוא היה לבד, כי בהתחלה אמר, לא, היו 2 שתקפו אותי, ו, והדבר השני ולמה את הדברים האלו? כי כל הזמן חאפז כי אני לא ראיתי הוא היה בקצה לואי, הוא ומה שהוא יודע ומה שהוא שמע שהוא לא תקף אותו ולואי היה לבד ולא 2 והוא אומר 2 והוא אומר שהוא תקף אותו בתוך המתחם, אבל הוא תקף אותך בתוך המתחם או במקום אחר אתם רבתם שזה בצומת בכניסה לזה, לא חשוב, מרחוק, זאת אומרת מהמתחם, על 2 הדברים האלה הוא לא נשבע והוא אומר, לא, אני רדפתי אחריו, ו, אבל זה לא בתוך המתחם עצמו, אבל 2 הדברים האלו, אז אני הופ, אני אמרתי לו, סלחי לי, אמרתי להם, סליחה, נור, אני אומר לך אני בהתחלה הייתי אומר לך, אדוני, נור, אתה לא אדוני ואני מאוד מאוד מצטער שאני, שאתה ככה, אני הייתי רציתי שאתה תישאר בראש שלי, האיש הטוב, הפשוט, האיש שאנחנו אהבנו לעזור לך, אהבנו שאתה תרגיש כמשפחה, כאח שלנו פה ואני מצטער, זה אני לא מתערב, אני יוצא מה, זה כל מה באמת אני יודע על הבעיה הזאת ביניהם".

136. בהמשך מסר העד, כי הוא סבור שהמפגש במסגד היה לפני חודש נובמבר 2013, אך בהמשך השיב, כי איננו זוכר (עמ' 174 לפרוטוקול).

137. בהמשך מסר העד, כי אדהם כל הזמן ביקש כסף. בהמשך הבהיר העד במה התבטא שינוי הגרסאות של אדהם וזאת בהתייחס לשתי סוגיות, ראשית, העובדה, כי בתחילה מסר שתקף אותו אדם אחד ובהמשך מסר שתקפו אותו שניים וכן, העובדה שבתחילה מסר, כי האירוע היה בתוך המתחם ובהמשך מסר שהאירוע היה רחוק מהמתחם (עמ' 175 לפרוטוקול).

138. במסגרת חקירתו הנגדית מסר העד, כי מי שנכח בפניו במפגש במסגר אמר, כי הוא אינו נור אלא אדהם. העד אישר, כי הוא לא נכח בעת עדותו של המתלונן בבית המשפט. כן מסר, כי הוא העסיק את המתלונן בעבודות ניקיון. העד אישר, כי אותו אדהם או נור לא הציגו בפניו כל מסמך בהתייחס לשמותיו. העד שב ואישר, כי המתלונן עבד אצלו במשך 7 חודשים בשנת 2013. כן מסר, כי אביו של הנאשם היה נוכח בישיבת הגישור שהתקיימה. העד אישר, כי לא היה למתלונן רישיון לעבוד וכי העד העסיק אותו ללא רישיון וכעזרה הומניטרית. עוד מסר העד, כי הוא לא הנפיק תלוש משכורת למתלונן.

139. במסגרת חקירתו החוזרת הוצגו בפני העד 3 תמונות של המתלונן שצולמו בבית החולים (ת/1) והעד אישר, כי זהו אדהם. העד הוסיף ופירט, כי הוא שאל את המתלונן כשהתחיל לעבוד אצלו לגבי הצלקת שהייתה בראשו והוא מסר, כי זהו סימן שעושים בסודן כדי להבדיל בין שבט לשבט (ראה עמ' 181 לפרוטוקול).

דין והכרעה:

140. כאמור, כנגד הנאשם, הוגש לבית משפט זה כתב אישום הכולל בחובו שני אישומים. במסגרת האישום הראשון, יוחסו לנאשם עבירות שעניינן, החזקת סכין שלא כדיון, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, תקיפה בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. במסגרת האישום השני יוחסו לנאשם העבירות שעניינן, בריחה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

האישום הראשון:

141. כאמור, על פי הנטען באישום הראשון, ביום 2/8/12, בסמוך לשעה 18:30, תקפו הנאשם ואחר את המתלונן, לאחר מכן שלף הנאשם מכיס מכנסיו סכין וחתך את המתלונן בראשו. לאחר מכן, נטל האחר מוט ברזל שהיה מונח במקום והלם באמצעותו במתלונן. מעוצמת המכות והחבלות נפל המתלונן על רצפת המקום והנאשם והאחר החלו להימלט מהמקום. המתלונן נטל אבן שהייתה במקום, השליכה לעבר השניים והיא פגעה בראשו של הנאשם, אשר המשיך בבריחתו מהמקום. הנאשם קפץ מעבר לגדר הקאנטרי ונכנס לשירותים במקום. המתלונן פתח במרדף אחר הנאשם והאחר, נכנס אף הוא למתחם הקאנטרי אך בשל מצבו לאחר הפציעה, הוא נפל על הרצפה במקום כשהוא מדמם מראשו.

142. עובד הקאנטרי הזעיק למקום מד"א וניידת משטרתית אשר הגיעו למקום. השוטר אשקר והמתנדב רביע שהגיעו בניידת המשטרתית החלו בסריקות ובתשאול במתחם הקאנטרי. הנאשם, אשר הבחין בשוטר ובמתנדב ביקש להימלט מהם, אך הם הבחינו בו ובניסיונו להימלט, רדפו אחריו ועצרו אותו. המתלונן הובהל לבית חולים, אובחן בראשו חתך וכן שפשופים ברגליו והוא אושפז בבית חולים למשך 4 ימים.

143. כאמור ובהתייחס לתשובת הנאשם לכתב האישום ובהקשרו של האישום הראשון, טען הנאשם, כי לא הוא זה שתקף את המתלונן, אלא, כי הוא הותקף ע"י המתלונן וכי מעבר לנאשם ולמתלונן, לא נכח אף אדם אחר במקום, בזמן האירוע.

144. בנסיבות אלו, הרי שמתבקשת המסקנה, כי חזית המחלוקת הניטשת בין הצדדים בהקשרו של האישום הראשון הינה מצומצמת ביותר, כאשר הנאשם אינו כופר במריבה עם המתלונן והסוגיה הצריכה הכרעה בהקשר זה הינה, האם הנאשם הוא זה שתקף את המתלונן, או הותקף, כפי הנטען בכתב האישום, כן נדרשת הכרעה אצידנטלית בדבר מספר האנשים שתקפו את המתלונן כפי טענתו, זאת בזיקה לטענת הנאשם, כי במקום נכחו הוא והמתלונן בלבד.

145. מטבע הדברים, הראייה העיקרית עליה נסמכת המאשימה בהקשרו של אישום זה, ככל שהדבר מתייחס לתקיפה הנטענת של המתלונן ע"י הנאשם והאחר, הינה עדות המתלונן, אדהם איסמעיל מחמד כפי שפורטה בהרחבה לעיל. במסגרת עדותו גולל המתלונן את שאירע ואת שהתרחש ולאחר

שבחנתי את עדות המתלונן באופן בלתי אמצעי כפי שזו באה בפני, הרי שמצאתי את עדותו כמהימנה ואמינה ושעה שגולל אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה ולפיכך, רואה אני לסמוך עליה, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. בהקשר זה התרשמתי במהלך עדותו של המתלונן בפני, כי המתלונן מסר אודות הדברים כהווייתם, חווה את אשר סיפר אודותיו ואת אשר התרחש.

146. המתלונן גולל באופן מפורט את אשר התרחש במועד האירוע, תוך מסירת פרטים, קונטקסט זמן ומקום וניכר היה, כי הוא מספר אודות הדברים שחווה. במסגרת עדותו עלה, כי המתלונן הותקף ע"י שניים והמתלונן היה קונקרטי לגבי חלקו ומעשיו של כל אחד מהם וניכר היה אף, כי הוא מדייק בהקשר זה, עדות אשר אינה עולה בקנה אחד עם ניסיון העללה ועם מסירת סיפורי בדים. כך לדוגמא, כאשר נשאל המתלונן לגבי חלקו של כל אחד מהמעורבים בפרשה, מסר, כי גדול הגוף היכה אותו ובעט בו עם רגליו וכי "**...קטן הגוף הזה (מצביע על הנאשם), הוא רק פצע אותי**". המסוימות העולה מעדות המתלונן והקונקרטיות שלו לגבי חלקו של כל אחד מתוקפיו, מלמדת על אמינות, מהימנות ומסירת אודות הדברים כהווייתם מחד, ומאידיך, אינה עולה בקנה אחד עם טענה בדבר העללה ומסירות טענות שווא שכן, אם רצה להעליל ולהכפיש את שמו של הנאשם, הרי שבוודאי היה מוסר חלק גדול יותר של מעורבות של הנאשם בתקיפתו, דבר שלא נעשה ואשר יש בו כדי להוסיף נופך של אמת לעדותו של המתלונן, מעבר להתרשמותי הבלתי אמצעית ממנו, כפי שפורטה לעיל.

147. לא זו אף זו, המתלונן אף לא כיסה ולא ניסה להסתיר את חלקו באירוע האלימות, כאשר מסר, כי "**אז אני נתתי לו מכה עם אבן בכדי שלא ינעל את הדלת כשאני בפנים. הוא ברח...**". בנסיבות אלו, הרי שהמתלונן מסר, כי אף הוא עשה שימוש באלימות והכה עם האבן (תוך שנתן הסבר לכך), עובדה אשר אף היא מעלה נופך של אמת וממד של מהימנות ואמינות לעדותו.

148. לא זו אף זו, הרי שעדותו של המתלונן מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתית ממקורות ראייתיים שונים ומאובחנים כפי שיפורטו להלן. ראשית, הרי שהוגש תיעוד רפואי בהתייחס למתלונן (התקבל וסומן ת/2) ואשר האינדיקציות הרפואיות העולות ממנו, עולות בקנה אחד עם עדותו של המתלונן וגרסתו באשר להתרחשות והשתלשלות האירועים. כך לדוגמא, יוער, כי נמצא בראשו חתך אשר נתפר, שפשוים ברגליים, אינדיקציות העולות בקנה אחד גם עם תמונות המתלונן (3 במספר) אשר התקבלו וסומנו ת/1 ואשר מדברות הן בעד עצמן.

149. זאת ועוד, עדותו של המתלונן מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתית המשמעותי באשר לחזית המחלוקת המצומצמת הניטשת בין הצדדים, ממספר מקורות ראייתיים נוספים וחשובים. בהקשר זה ראוי להפנות לעדותו של עד התביעה רס"מ עאמר אשקר, כפי שפורטה בליבת הכרעת דין זו. עד זה שירת במועדים הרלוונטיים ביחידת הסיור בתחנת נצרת עלית וערך דו"ח פעולה ת/18 ודו"ח מעצר ת/19. העד אישר, כי הוא רשם בדו"ח את הדברים שמסר לו המתלונן וכי שאל גם את הנאשם שאלות בכניסה לקאנטרי ורשם את הדברים בדו"ח. עיון ב - ת/18 מלמד, כי רס"מ אשקר עאמר הגיע לקאנטרי והבחין במתלונן שוכב בכניסה הראשית כאשר יש לו שריטה לאורך צדו השמאלי בראשו ונוזל ממנו דם. השוטר שאל את המתלונן מה קרה לו וזה מסר לו, עוד כשראשו זב דם ובסמוך לאחר התרחשות האירועים, כי "**קוראים לו אדם אסמעיל והוא שומר באתר מאחורי הקנטרי של נצרת עלית והוא הבחין בבחור שקפץ מעל הגדר של האתר ואז ניגש אליו ואמר לו שהוא השומר במקום ושיצא מהמקום. ולפתע הבחור שלף סכין וסרט לי את כל הראש והוא ברח לתוך הקנטרי**".

ראשית, יצוין, כי הנני נותנת אמון בעדותו של רס"מ אשקר, כי אכן העיד אודות הדברים כהווייתם, מילא את תפקידו נאמנה ובמקצועיות וכי תיעד הן ב - ת/18 והן ב - ת/19 את התרחשות הדברים כהווייתם וכן את הדברים שנאמרו לו. בנסיבות אלה, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים וכן לאמץ וליתן אמון בדברים המתועדים והמתוארים ב - ת/18 וב - ת/19.

150. באמירתו זו של המתלונן, זמן סמוך לאחר תקיפתו, כשראשו זב דם, כשהוא שוכב בכניסה הראשית לקאנטרי, יש כדי להעלות בבחינת "רס גסטה", אמירה המהווה חריג לעדות מפי השמועה. אמירה העולה כדי "רס גסטה", מהווה אמרה שעל פי טיבה, יש יסוד להנחה, כי תוכנה אמת, אם משום שנאמרה באופן ספונטני באופן שאינו מקים חשש לאמיתותה, אם משום שהיא משולבת במעשה במידה ההופכת אותה לחלק ממנו ואם משום שאמירתה היא המקור היחיד להוכחת תוכנה. תווי אופי אלה מעמידים את האמרה בחזקת אמת ופותרים את הדרך בפני קבילותה כראיה לכאורה לאמיתות תוכנה (ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי, "**על הראיות, חלק שני**", הדין בראי הפסיקה, מעמ' 587 ואילך).

151. אמירתו של המתלונן לרס"מ אשקר בסמוך לאחר התרחשות האירועים, לאחר אירוע האלימות בין המתלונן לבין הנאשם כאשר עצם קיומו אינו שנוי במחלוקת וכל הסוגיה הינה מי תקף את מי, כאשר באופן ספונטני מוסר המתלונן, כאשר ראשו זב דם והוא שוכב על הרצפה, כי הבחור שקפץ מעל הגדר הוא זה שתקף אותו, יש בה כדי לעלות בבחינת אמירה ספונטנית בסמוך לאחר התרחשות האירוע ובסמיכות זמנים לו ולפיכך, יש בה כדי להוות חיזוק משמעותי לעדות המתלונן ולחזקה. מנגד, יש בה כדי לסתור ולהפריך את גרסת הנאשם, כי המתלונן הוא זה שתקף אותו, מעבר לכך שכאמור, התייעוד הרפואי והחבלות שנמצאו, הלכה למעשה, על המתלונן, מחזקות אף הן את גרסתו ועולות בקנה אחד איתה.

152. באשר לזהותו של אותו בחור שקפץ מעבר לגדר, הרי שראוי להמשיך ולקרוא את תוכנו של דו"ח הפעולה ת/18 מאת רס"מ אשקר ובהמשכם של דברים צוין, כי אשקר והמתנדב רצו לתוך הקאנטרי ואז המתנדב הבחין בבחור שמטפס על הגדר, הם תפסו אותו, על הבחור היו שריטות בידיים ופצע קטן בראש וכאשר שאלו אותו מדוע תקף את הסודני שמדמם בחוץ, מסר להם הבחור, כי "**הוא טייל וזכותו לכנס לאן שהוא רוצה ובגלל שהסודני מנע ממנו, הוא תקף אותו**". כשהוצא הבחור מהקאנטרי, הרי שהמתלונן המותקף הצביע עליו ואמר, כי הוא זה שפתח לו את הראש בסכין, התברר, כי שמו של החשוד הינו לואי זועבי ת.ז. 200767333, היינו, הנאשם. באמור לעיל גלומות מספר ראיות המחזקות את עדות המתלונן מכאן והשומטות את הקרקע תחת עדות הנאשם וגרסתו, משם.

153. ראשית, יצוין, כי בהתנהגותו של הנאשם, אשר לשיטתו הוא זה שהותקף ע"י המתלונן, יש כדי לעלות בבחינת התנהגות מפלילה של נאשם. התנהגות, כאמור, מהווה ראיה נסיבתית והכלל הוא, כי התנהגות מפלילה, אשר בהעדר הסבר "תמים", מצביעה על מעורבותו של הנאשם באחריות לביצועה של עבירה, הינה בעלת כוח ראייתי עצמאי לחובתו של הנאשם, ובתור שכזו, עשויה היא לשמש סיוע במקום שנדרש כזה. בהקשר זה הודגש עוד, כי התנהגות של נאשם לאחר מעשה, אשר יש בה ביטוי חיצוני לתחושת אשמה, הרי שרואים התנהגות זו כ"ראיה נסיבתית" לחובתו של הנאשם והיא מצטברת לראיות האחרות. בפסיקה צוינו בהקשר זה התנהגויות כגון הימלטות מן הדין, הימנעות מפנייה למשטרה, בריחה מבהלת לחו"ל סמוך לאחר ביצוע העבירה, בריחה ממקום ביצוע העבירה ועוד. ראה בהקשר זה ספרו של כב'

השופט קדמי "**על הראיות, חלק ראשון**", הדין בראי הפסיקה, מעמ' 310 ואילך.

154. בהתנהגות הנאשם כפי שפורטה לעיל, הרי שיש כדי לעלות בבחינת התנהגות מפלילה של נאשם המהווה תוספת ראייתית משמעותית לעדותו של המתלונן, לעיגונה ולתיסופה הראייתית והיא מחזקת אותה. כפי שפורט לעיל, הרי שברי הוא, כי אם הנאשם היה זה המותקף ע"י המתלונן, מדוע זה ברח מהמקום, מדוע לא פנה לשוטרים, מדוע לא הזעיק הוא את השוטרים, מדוע לא מסר לשוטרים מיד עם הגעתם, כי המתלונן הוא זה שתקף אותו. נהפוך הוא, הנאשם פעל באופן חזיתי למצופה ממי שהותקף זה עתה ואולם התנהגותו, עולה היא בקנה אחד עם מי שהתקיף את המתלונן.

155. לא זו אף זו, אף אמרת הנאשם לעאמר אשקר ולפיה, הוא טייל וזכותו להיכנס לאן שהוא רוצה ובגלל שהסודני מנע ממנו, הוא תקף אותו, הרי שיש בה כדי לעלות בבחינת "ראשית הודיה" לפחות, משמעותה של ראשית הודיה הינה, התבטאות של נאשם בכתב או בעל פה, מחוץ לכותלי בית המשפט, שיש בה ביטוי לתחושה של אשם, או שמתחייבת ממנה מסקנה מפלילה. הכלל הוא, אפוא, כי ראשית הודיה יכולה לשמש "תוספת" מכל סוג שהוא "דבר לחיזוק", "דבר מה" ו"סיוע", במקום שהדין דורש קיומה של אחת מאלו. בהקשר זה ראה גם ע"פ 638/87 בעניין **רדעי**, מ"ג(3), 307. במקרה דנן, הרי שהנאשם אמר את הדברים שפורטו לעיל לאשקר, אשר בוודאי יש בהם כדי לעלות בבחינת "ראשית הודיה" לפחות, כאשר לא רק שהודה בתקיפתו של המתלונן, אלא אף נתן הנמקה למעשה זה.

156. לאלה יש להוסיף את האמור ב - ת/19 אשר עניינו, מעצרו של הנאשם, אשר אף הוא חתום ע"י רס"מ עאמר אשקר ואשר בו נרשמה תגובת הנאשם כדלקמן: "**אני תקפתי אותו כי מנע ממני להסתובב במקום שאני רוצה**". מקום בו קבעתי, כי הנני נותנת אמון מלא בעדותו של אשקר, כי הנאשם אכן אמר את הדברים כפי שנרשמו כהווייתם ושעה שבפנינו אמירתו של הנאשם הכוללת בחובה הודייתו בתקיפת המתלונן ואף מתן "הסבר" למעשיו אלו, הרי שנמצאנו למדים, כי יש בפנינו ראיה נוספת משמעותית ומחזקת לעדותו של המתלונן ומנגד, ראיה השומטת את הקרקע תחת גרסת הנאשם ולפיה, המתלונן הוא זה שתקף אותו.

157. לאלה יש להוסיף את זיהויו הספונטני של הנאשם ע"י המתלונן כמי שתקף אותו, עוד בקאנטרי, בסמוך לאחר התרחשות אירוע האלימות, כשהמתלונן זב דם, שעה שהמתלונן הצביע על הנאשם ואמר, כי הוא זה ש"**פתח לו את הראש בסכין**". בהקשר זה ראוי להפנות לכללים בדבר "זיהוי ספונטני/אקראי", כאשר נקבע, כי אפשר והמפגש יהיה מחוץ למסגרת החקירה וכי משקלו של זיהוי כאשר מותנה בנסיבות שבהן הוא מתרחש. עוד ראוי לציין, כי יש להתייחס למידה בה הזיהוי היה מידי וודאי ומקום בו זוהה החשוד ב"אקראי", שוב אין צורך ואין טעם לקיים מסדר זיהוי פורמאלי או אחר. ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי "**על הראיות, חלק שלישי**", הדין בראי הפסיקה, מעמ' 1235 ואילך.

158. מהאמור לעיל עולה, כי בפנינו ראיה בדבר זיהויו הספונטני של הנאשם ע"י המתלונן באופן מידי וודאי, בסמוך לאחר התרחשות האירועים, ראיה אשר יש בה אף היא כדי לחזק את עדות המתלונן ולעלות בקנה אחד עמה.

159. עדותו, כמו גם האמור ב - ת/18 ו - ת/19 עולה בקנה אחד עם מזכרו של חאג'ה רביע, המתנדב אשר היה עם אשקר במועד הרלוונטי, כאשר רביע כתב במזכרו (ת/28), כי כאשר נכנסו למתחם "**הבחור**

קלט אותנו וברח רדפנו אחריו תפסנו אותו על הגדר של המתחם, היה בלי חולצה דימם מהראש עם סימני מכות בראש. הורדתי אותו מהגדר ובעזרת השוטר שהיה איתי לקחנו אותו לניידת". ראשית יוער, כי ראיתי ליתן אמון בעדותו של רס"ל חאג'ה רביע, התרשמתי, כי העד העיד אודות הדברים כהווייתם ורשם את הדברים כפי התרחשותם וכפי שהם קיבלו את ביטויים ב - ת/28, לפיכך רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה, לבסס עליה ממצאים ולאמץ את האמור ב - ת/28. בנסיבות אלו, הרי שבאמור ב - ת/28 יש כדי לעלות בקנה אחד עם האמור בדו"ח הפעולה ת/18 של אשקר, לעלות אף בקנה אחד עם האמור בדו"ח המעצר ת/19 ובאלה יחדיו, יש כדי לחזק את עדותו של המתלונן ולעלות בקנה אחד עמה.

160. למעלה מן הצריך יוער, כי בדו"ח ת/28 יש אף עיגון והנחת הבסיס הראייתי להרשעת הנאשם גם בעבירה הנוספת המיוחסת לו באישום הראשון ואשר עניינה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כאשר על פי הנטען בהקשר זה, כאשר הנאשם הבחין בשוטר אשקר ובמתנדב, הוא ביקש להימלט מהם וניסה לעבור מעבר לגדר במקום. השניים אשר הבחינו בנאשם ובניסיונו להימלט, רדפו אחריו ועצרו אותו. האמור לעיל מקבל את ביטויו ב"רחל בתך הקטנה" בדו"ח ת/28 של חאג'ה רביע והוא אף עולה בקנה אחד עם עיקרי הדברים המצוינים בדו"ח הפעולה ת/18 שערך אשקר.

161. מעבר לצריך נציין, כי בעדותו בבית המשפט במסגרת חקירתו הנגדית, ציין העד, כי היה צמוד לשוטר אשקר באותו יום וכי הוא אינו זוכר שאשקר שוחח עם הנאשם. לא מצאתי, כי יש בכך כדי לשמוט את הקרקע תחת האמור בדוחות ת/18 ו - ת/19 שנערכו ע"י אשקר. ברי הוא, כי עסקינן באירוע אשר הינו בעל השתלשלות אירועים כאשר הדברים נעשים תוך כדי התרחשות האירועים, נוכח טיבם ומהותם ואין בעובדה, כי יכול ובשלב מסוים חאג'ה לא שמע את הדברים שאמר הנאשם לאשקר, כדי לשמוט את הקרקע תחת אמירתם, מקום בו אשקר עמד אחרי הדברים והדגיש, כי הוא רשם בדו"ח את הדברים שמסר לו המתלונן וכי רשם את הדברים שמסר לו הנאשם.

162. לא זו אף זו, אף בעדות הנאשם עצמה וגרסתו, יש כדי להוות חיזוק לעדות המתלונן. בהקשר זה יוער, כי במסגרת חקירתו, אישר הנאשם, כי **"לא היו עוד אנשים, שכל הסיפור הזה היה בינך לבינו ויש כל הזמן המשכיות, זאת אומרת, יש לכם מאבק בתוך המקום הזה, אני קוראת לו מסגריה, ואחרי זה יש מרדף ואחרי זה יש קנטרי ואחרי זה מגיעים השוטרים, אין הפסקה באמצע, זה כל הזמן אתה והוא, אתה והוא, אתה והוא, נכון"** והנאשם, כאמור, אישר את הדברים. בהמשך, שב ונשאל הנאשם, אם כך הם פני הדברים ואם ישנו רצף בינו לבין המתלונן כל העת וכי הנאשם מאשר, כי היה אירוע אלים ביניהם, כיצד נגרמו החבלות למתלונן? בהקשר זה השיב הנאשם **"בן אדם שעושה תאונה הוא יכול להסביר לך כל השניות בתוך התאונה מה קרה לו? זה שניות, זה לוקח, הבן אדם הראש שלו לא ייקח לו, הוא קיבל מכה, תשאלי אותו הוא, לא אני"**.

163. אקדים את המאוחר ואציין כבר עתה, כי לאחר שבחנתי את עדותו של הנאשם בפני באופן בלתי אמצעי, הרי שרואה אני לדחות אותה בשתי ידיים, באשר זו נמצאה על ידי בלתי מהימנה, בלתי אמינה, ככזו אשר אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר ועם היגיון הדברים ואף עומדת בסתירה למארג הראיות הכולל אשר הוצג ואשר פורט לעיל ורואה אני, אפוא, שלא ליתן בה אמון ולדחותה. יחד עם זאת, כבר עכשיו נדגיש, כי בעדותו של הנאשם ולגרסתו, הרי שהוא נעדר הסבר לחבלות שנמצאו על המתלונן וביתר שאת, החבלה שנמצאה על ראשו, שעה שאישר, כי לא היו מעורבים צדדים שלישיים (כך

לשיטתו) באירוע בינו לבין המתלונן, כי היה קשר עין רציף עם המתלונן ובכל זאת המתלונן נמצא עם החבלות המקבלות את עיגונן בתיעוד הרפואי שהוצג ובתמונות וכאמור, הנאשם נעדר כל הסבר לכך.

164. לא זו אף זו, עדות המתלונן מקבלת את תיסופה ועיגונה הראייתי גם בעדותו של עד התביעה סמיר ח'ורי אשר אישר, כי בסמוך לאחר התרחשות האירוע האלים, הוא ובנו הלכו לבקר את המתלונן, שעה שהמתלונן עבד אצלם במסגרייה. במסגרת עדותו מסר ח'ורי אודות הדברים שמסר לו המתלונן כאשר באו לבקרו בסמוך לאחר התרחשות האירועים והמתלונן מסר לו, כי היה רמדאן, כי הוא צם ואז נכנסו שניים והוא קיבל מהם מכות. העד עמד על כך, כי המתלונן מסר, כי שניים היכו אותו ותקפו אותו. הנני רואה ליתן אמון בעדותו של העד ח'ורי ומצאתי, כי הוא העיד אודות הדברים כהווייתם ואודות התרחשותם וכן אודות הדברים שמסר לו המתלונן. ב"כ הנאשם הגישה במסגרת עדותו את ההודעה שמסר העד במשטרה, נ/4. מושכלות יסוד הן, כי מקום בו ההודעה מוגשת כראיה מטעם ההגנה, הרי שהיא מובאת אך כראיה לסתירות המובאות בה. בחינת נ/4 מלמדת, כי אין באמור ב - נ/4, תוך השוואה לדברים שמסר העד בבית המשפט, סתירות אשר יש בהן כדי לרדת לשורשו של ענין, או כדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו של זה. הדברים האמורים ב - נ/4 עולים בקנה אחד בעיקרם של דברים עם הדברים שנמסרו במסגרת עדותו ולפיהם, בסמוך לאחר אירוע התקיפה, הוא הגיע לבית החולים לבקר את המתלונן וזה מסר לו, כי הגיעו אנשים ותקפו אותו וכי הוא הבין שהם דקרו אותו ותקפו אותו. דברים אלה אשר נאמרים בתמצית, עולים בקנה אחד עם עיקר התרחשות האירועים בדבר עצם תקיפת המתלונן ע"י אחרים ולא מצאתי, כי יש בנמצא סתירות בהתייחס לעדותו של ח'ורי אשר יש בהן כדי לרדת לשורשו של עניין ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

לאלה ראוי להוסיף את העובדה, כי במהלך עדותו הראשית, הוצגה למתלונן סכין שנתפסה בזירת האירועים והוא אישר, כי זו הסכין שהוצגה לו במהלך חקירתו במשטרה, שם אישר, כי היא דומה לסכין בה הנאשם תקף אותו. לסוגיית הסכין אתייחס עוד בהמשך הכרעת דין זו בזיקה לטענות ב"כ הנאשם כפי שהועלו בסיכומיה בהקשר זה.

165. מהאמור לעיל עולה, כי עדותו של המתלונן מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתי ממקורות ראייתיים שונים, מאובחנים ומהותיים אשר יש בהם כדי לעלות בקנה אחד עם עדותו ולחזקה, כפי שפורט לעיל.

166. ב"כ הנאשם טענה בסיכומיה בדבר העדר מהימנותו ואמינותו של המתלונן, שעה ששינה את גרסתו, כך לדידה באשר להתרחשות האירועים מפעם לפעם ובכך יש כדי ללמד, כך לדידה, כי אין עסקינן בגרסת אמת. בחנתי את טענות ב"כ הנאשם בהקשרו של המתלונן והסתירות אליהן הפנתה ואלה לא נעלמו מעיני. כך גם שמתי ליבי לעולה מהודעותיו של המתלונן, אשר הוגשו במסגרת חקירתו הנגדית וכידוע, בהקשר זה הן מובאות אך כראיות לסתירות העולות מהן ואולם, לאחר שבחנתי את עדותו של המתלונן באופן בלתי אמצעי, כמו גם שזרתי אותה במארג הראיות הכולל אשר פורט בהרחבה לעיל, לא מצאתי, כי יש באלה כדי לשמוט את הקרקע תחת העולה מעדותו, התרשמותו הבלתי אמצעית ממנה והעובדה, כי עדות זו מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתי ממקורות ראייתיים שונים, נוספים ומאובחנים, אשר יש בהם כדי לחזקה.

כאמור, המתלונן העיד באשר למיוחס באישום הראשון בצורה כנה ואמיתית ובהתאם ליכולותיו. המתלונן עמד על דוכן העדים במשך שעות רבות, למרות הקשיים, הבדלי השפה ומצבו הפיזי, הרי

שהתרשמתי, כי הוא העיד אודות הדברים כהווייתם והמתלונן עמד על גרסתו פעם אחר פעם, כי הנאשם הכה אותו עם האחר ותקף אותו באמצעות סכין.

המתלונן אכן מסר במסגרת חקירתו הנגדית, כי זכרונו אינו טוב, אך אין בכך כדי לשמוט את הקרקע תחת העולה מעדותו, התרשמתי ממנה והיותה שזורה במארג הראיות הכולל. בהקשר זה נדגיש, כי המתלונן אישר בסופו של דבר, במסגרת חקירתו החוזרת, כי כל שאמר במשטרה הינו אמת, עמד על גרסתו, כי הותקף כפי שפורט לעיל וניכר היה, כי הדברים שנמסרו בדבר זכרונו במסגרת חקירתו הנגדית, היו לאחר שעות ארוכות של חקירה נגדית בהם המתלונן כבר היה מותש והדברים ניכרו באופן ברור על פניו ומעדותו.

167. בחינת העולה מ - ת/2 והדברים שמסר המתלונן באשר ל"תולדות" המחלה, הרי ששם מסר, כי הוא עובד כשומר ונתקף במקום העבודה ע"י חבורת צעירים. דברים אלה אינם עומדים בסתירה להתרחשות האירועים, לעובדה, כי אכן המתלונן עבד כשומר והותקף במקום העבודה ולא מצאתי באמירתו הכללית, שעה שהותקף ע"י חבורת צעירים, כדי לעמוד בסתירה לכך שהותקף ע"י שניים, היינו, הנאשם והאחר.

168. עוד טענה ב"כ הנאשם בהקשר זה, כי התיעוד הרפואי והאמור בו אינו מסייע למתלונן ואינו עולה בקנה אחד עם גרסתו ואולם, לדידי, אין כך הם פני הדברים שכן, גם הדברים שמסר המתלונן וגם האינדיקציות הרפואיות שנמצאו, עולים בקנה אחד עם טענתו, כי הותקף ונחבל, כפי העולה מגרסתו וכפי העולה מהתיעוד הרפואי.

אכן במסגרת עדותו מסר המתלונן, כי הוצגו בפניו במהלך החקירה שני סכינים, כאשר השוטר סומך הציג בעדותו, כי הציג למתלונן סכין אחת בלבד. לדידי, הרי שנפלה שגגה מאת המתלונן בהקשר זה ולא מצאתי, נוכח המארג הראייתי הכולל שהוצג, כי יש בעובדה זו כדי לרדת לשורשו של עניין וכדי לשמוט את הקרקע תחת ה"יש" הראייתי שהוצג לעיל.

בנסיבות אלו, כאמור, ראיתי ליתן אמון בעדות המתלונן, לאמצה ולבסס עליה ממצאים נוכח ההנמקות המצטברות שפורטו לעיל.

169. מנגד, כאמור, וכפי שכבר פורט לעיל, מצאתי את עדות הנאשם בלתי אמינה, בלתי מהימנה, וככזו העומדת בסתירה להיגיון הדברים, לשכל הישר ולאחר שבחנתי עדותו זו באופן בלתי אמצעי, הרי שרואה אני לדחותה, שלא ליתן בה אמון ושלא לבסס עליה ממצאים.

170. כאמור וכפי שפורט פעמים רבות במהלך הכרעת דין זו, הרי שחזית המחלוקת הניטשת בין הצדדים הינה מצומצמת מאוד, האם הנאשם הוא זה שתקף את המתלונן או האם המתלונן הוא זה שתקף את הנאשם. סוגיה נוספת הצריכה הכרעה הינה, מספר הנוכחים באירוע, שעה שהנאשם מסר, כי היה יחיד ולבדו בעוד שהמתלונן מסר אודות שני תוקפים. כאמור ומקום בו ראיתי ליתן אמון בעדות המתלונן המקבלת את עיגונה במקורות ראייתיים נוספים ורבים ומנגד, ראיתי לדחות את עדות הנאשם, הרי שבאתי לקבוע, כי הוכח בפני כפי שנקבע בעדות המתלונן, כי שניים הם אלה שתקפו אותו כפי שמיוחס בכתב האישום וכפי שפורט "ברחל בתך הקטנה" בעדותו של המתלונן, אשר אף ידע לערוך אבחנה ו"חלוקת תפקידים" נפרדת באשר לחלקו היחסי של כל אחד מהתוקפים. בהקשר זה אף נחזר ונעיר,

כי המתלונן לא הגזים, היה ספציפי, קונקרטי ומדויק באשר למעשיו של הנאשם אותו כינה "הקטן" בניגוד לגדל הגוף, הוא האחר, עובדה, אשר, כאמור יש בה להוסיף נופך של אמת לעדותו. בנסיבות אלה באתי לקבוע, כי שניים הם אלה שתקפו את המתלונן כפי המיוחס בכתב האישום וכפי שעלה בעדותו.

171. בהתייחס לעדות הנאשם, כאמור, הרי שמעבר להתרשמותי הבלתי אמצעית מעדותו, שעה שהתרשמתי, כאמור, כי עדותו אינה מהימנה, הרי שלא היה בפי הנאשם כדי ליתן הסברים מניחים את הדעת ועולים בקנה אחד עם השכל הישר, עם ניסיון החיים, עם הגיון הדברים באשר לתהיות שהוצגו בפניו. כך לדוגמא, הנאשם מסר, כי נכנס לשירותים, החל לנקות עצמו מהדם, הוריד את החולצה שהייתה מגואלת בדם ויצא לכיוון הברכה. בהמשך מסר הנאשם, כי כאשר ראה מהדלת שיש שוטרים והשוטר אמר לו הלו תעצור, תחכה, הרי שהוא ברח לכיוון הגדר, טיפס על הגדר והשוטר תפס אותו מהרגל. כאמור, בהתנהגות הנאשם, על כל חלקיה, יש כדי להוות התנהגות מפלילה ברורה ולחזק את אשמתו ומנגד, לשמוט את הקרקע תחת טענתו, כי הוא זה שהותקף.

172. אך מעבר לכל אלה, נשאל הנאשם מדוע ברח והשיב, כי פחד. ובהמשך אף אמר, כי ברח מהשוטר משום שלא ידע מה לעשות וכי הוא לא שלט על רצונו (כפי שצוטט לעיל במסגרת עדותו). הסבריו אלו של הנאשם אינם מקובלים עלי, אינם אמינים עלי, אינם עולים בקנה אחד עם תגובות ספונטניות נדרשות נוכח טענותיו, כי הותקף ואינני רואה ליתן בהם אמון ותחת זאת רואה אני לדחותם בשתי ידיים. בהסבריו אלו יש אף כדי לרדת לשורשו של עניין ולשמוט את האמון תחת גרסתו. מסקנה זו אף מתחזקת נוכח התנהגותו של הנאשם מיד לאחר האירועים, מקום בו נכנס לקאנטרי כדי לנקות ולשטוף את עצמו, תחת כך לדוגמא, להתקשר למשטרה, לפנות לשומר בקאנטרי וכיוצא באלה, תגובות מצופות ממי שהותקף.

173. לא זו אף זו, עדותו של הנאשם עומדת היא אף בניגוד לתיעוד הרפואי ולממצאים האובייקטיביים שהונחו בפנינו בדבר החבלות שנגרמו למתלונן, בהקשר זה, כאמור ראוי להפנות לתיעוד הרפואי ת/2, לתמונות ת/1 ולמזכרו של עיסאם ח'ורי ת/27. ברי הוא, כי על ראשו של המתלונן ועל כך אין חולק, ישנו חתך ארוך שלא ניתן להתעלם ממנו. לאור גרסתו, נשאל, כיצד אם כן, נגרמה חבלה משמעותי זו בראשו של המתלונן. בתשובה השיב הנאשם, כי "לא ראה כלום" וכן, כי "**לא ראיתי שהיה בן אדם שקיבל מכה בצורה כזו**". תשובתו זו של הנאשם נעדרת כל היגיון ובסיס, מקום בו אין חולק אף לשיטתו, כי בתום התרחשות האירועים, אך בינו לבין המתלונן, בסופו של יום הגיע המתלונן באופן מידי לקאנטרי, התמוטט, כשהוא חבול באופן האמור בראשו. אף בכך יש כדי לשמוט את הקרקע תחת גרסת הנאשם, לפגוע באמינותה ובהיגיון הנטען לה.

174. זאת ועוד, הנאשם עומת עוד בהמשך עדותו עם חוסר ההיגיון בדברים שמסר, שעה שלטענתו המתלונן רדף אחריו, איים עליו, כי ישחט אותו, היכה במכת אבן בראשו ובשל כך החל לדמם ושעה שהבחין בשוטרים אשר, לכאורה היו יכולים לסייע לו, במקום לגשת אליהם הוא ברח מהם, בתגובה השיב הנאשם "**אני לא הרגשתי שאני נורמלי בזמן הזה, הייתי כולי רועד ככה**". עם כל הכבוד, אינני נותנת אמון בהסבר זה של הנאשם ובתשובתו, באשר אינו אמין בעיני, אינו עולה עם השכל הישר, עם ניסיון החיים ורואה אני לדחות בשתי ידיים ונראה, כי אין צורך להכביר מילים נוספות בשל כך.

175. לא זו אף זו, הנאשם עומת עם הדברים שמסר לשוטרים בסמוך לאחר האירוע כפי העולה מ - ת/19, שם הודה, כי תקף את המתלונן היות והמתלונן מנע ממנו מלהסתובב במקום שהוא רוצה. הנאשם שלל, כי הוא אמר את הדברים והוסיף, כי השוטרים יכולים לכתוב מה שהם רוצים. דא עקא, כי שעה שהנאשם עומת עם חתימתו על גבי ת/19, הרי שהוא אישר, כי זוהי חתימתו על גבי ת/19, שבו, כאמור, הודה במעשה התקיפה. הרי שגם בכך יש כדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו, תחת מהימנות גרסתו ולהוסיף נדבך נוסף למסקנה, כי עדותו אינה אמינה וכי יש לדחותה בשתי ידיים.

176. כאמור, מטעם הנאשם העידו עוד שני עדי הגנה, האחד, עלי נאסר והאחר, אחמד זועבי. עדויותיהם של שני עדים אלו פורטו בהרחבה לעיל ואין לי אלא להפנות לאמור שם.

177. ראשית, נעיר, כי עדויות שני עדי ההגנה נכבשו משך זמן רב ולאור העובדה, כי המתלונן בינתיים עזב את הארץ וחזר לארצו, הרי שלא ניתן היה להעידו כעד הזמה כפי שבחנה ושקלה לעשות המאשימה. באשר לעדויות כבושות, ראוי להפנות לספרו של כב' השופט קדמי, "**על הראיות, חלק ראשון**", **הדין בראי הפסיקה**, מעמ' 500 ואילך, שם נקבע, כי עדות כבושה הינה עדות שהעד המוסר אותה בבית המשפט, כבש אותה בליבו על אף שהיא רלוונטית וברת משקל לעניין ולא גילה אותה, אלא בשלב מאוחר. בנסיבות רגילות, הדעת נותנת, כי עדים ממהרים ומגלים את עדותם מוקדם ככל האפשר ו"כבישת" העדות על ידם, בהעדר הסבר נאות, מעוררת חששות והיסוסים באשר לאמיתותה. בנסיבות אלו נקבע, כי משקלה וערכה של עדות כבושה מועטים ביותר, משום שהכובש את עדותו, חשוד מטבע הדברים על אמיתותה, זאת כל עוד אין בפיו הסבר משכנע על שום מה נכבשה העדות עת רבה ומדוע החליט העד לחשפה.

178. זוהי אמירת הפתיחה אשר באספקלריה זו ראוי לבחון את שתי עדויות ההגנה שבאו בפני. ואולם, נתייחס אף לגופן של עדויות. עד ההגנה עלי נאסר מסר בעיקרה של עדותו, כי בהתחלה אדהם אמר לו שמי שתקף אותו היו יהודים ואחר כך מסר, כי מי שעשה זאת הוא הנאשם. גם אם אקבל לצורך הדיון דנן, כי אכן המתלונן אמר את שתי הגרסאות לעד, כפי עדותו ובהירות הראויה לאור כבישת העדות כפי שפירטנו לעיל, הרי שעדין לא מצאתי, כי יש בכך כדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו של המתלונן, אשר, כאמור, קיבלה את עיגונה ותיסופה הראייתי ממקורות רבים שונים, ומאובחנים. גם אם המתלונן מסר בתחילתם של הדברים לעד, כי מי שתקף אותו היו יהודים, הרי שבהמשכם של דברים הוא עמד על כך שהוא הותקף ע"י הנאשם. בנסיבות בהן הנאשם אינו מכחיש את עצם העימות בינו לבין המתלונן והעובדה, כי בתום העימות הזה נמצא המתלונן כשהוא חבול כפי המפורט בכתב האישום, הרי שמשקלה של עדותו של עלי נאסר, הופך להיות פחות ומקבל משקל סגולי מועט. לאלה ראוי להוסיף את העולה מחומר הראיות כפי שפורט בהרחבה לעיל (ת/18, ת/19) ולפיו, הנאשם בעצם הודה בתקיפת המתלונן. בנסיבות הללו, הרי שלא מצאתי, כי יש בעדותו של עלי נאסר, תוך התייחסות אליה בזהירות הראויה נוכח הערות הפתיחה שהערתי לעיל, כי יש בכך כדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו של המתלונן, או לפגוע במשקלה של זו.

179. בהתייחס לעדותו של עלי זועבי, אשר מסר, כי המתלונן שינה את גרסתו בשתי סוגיות משמעותיות והן, האם הותקף ע"י שניים או אחד וכן בהתייחס למקום התקיפה, הרי שגם לעדותו של זה צריך להתייחס בזהירות הראויה בדבר כבישת עדותו ואמירות הפתיחה שפורטו לעיל, יפות גם בעניינו של עד זה. מעבר לכך אציין, כי לאחר שבחנתי את עדותו של עד זה באופן בלתי אמצעי, הרי שעדותו נמצאה על ידי בלתי

אמינה, בלתי מהימנה, כמו גם בלתי סדורה ובלתי קוהרנטית ולפיכך, אינני רואה לאמצה. למען הזהירות אציין, כי גם אם נתייחס באופן ספציפי לסוגיות שהועלו ע"י העד בדבר שינוי גרסתו של המתלונן, הרי שאין באלה ממש, או כדי לרדת לשורשו של עניין ולשמוט את הקרקע תחת עדותו, מקום בו הנאשם מודה באירוע אלים עם המתלונן. בנסיבות הללו, האם היו שניים או אחד ומקום האירוע האלים, הופכים להיות פחות רלוונטיים לבחינת המיוחס לנאשם בכתב האישום.

180. בנסיבות אלו, הרי שבאתי לקבוע, כי עלה בידי המאשימה כדי להוכיח את העובדות הנטענות באישום הראשון על כל חלקיו, זאת הן ביחס לאירוע האלימות כלפי המתלונן והן ביחס למעשי הנאשם בהתייחס לשוטרים כמיוחס בסיפא אישום זה.

האישום השני:

181. בהקשרו של האישום השני, הרי שמיוחס לנאשם, כי בתאריך 6/8/15, בסמוך לשעה 10:00, בגין המעשים המתוארים באישום הראשון, נעצר הנאשם והובא לחקירה בחדר החקירה הנמצא בתחנת המשטרה בנצרת עלית בפני החוקר איציק סומך. עוד נטען, כי במהלך חקירתו, בסמוך לשעה 10:14, קם הנאשם ממקומו, יצא מחדר החקירות והחל לרוץ במורד המדרגות בתחנה בניסיון לברוח מהמעצר. עם הימלטותו מחדר החקירות, דלק אחריו החוקר, כשהוא מזעיק לעזרה שוטרים שנכחו בתחנה. הנאשם המשיך בבריחה במדרגות התחנה, עד אשר הגיע לקומה התחתונה בתחנה, שם ניסה לפתוח את דלת היציאה. בשלב זה נתפס הנאשם ע"י השוטרים ארז רוזן, ויקטור חיוט, אילן אוחנה והחוקר. גם לאחר שהוחזק ע"י שוטרים אלה, ניסה הנאשם להשתחרר מאחיזתם ולהימלט, זאת תוך כדי הנפת ידיו ובעיטות ברגליו לעבר השוטרים.

182. בתשובתו לאישום זה טען הנאשם, כי לא ניסה לברוח, אלא ביקש לסיים את החקירה ולחזור לתא המעצר בתחנה בקומה הראשונה, ליד הכניסה של התחנה.

183. על פרשת התביעה בהקשרו של אישום זה נמנתה עדותו של רס"מ יצחק סומך, אשר במסגרת עדותו הוגשו בהסכמה המוצגים ת/7 - ת/13. סומך תיאר בעדותו, כי הנאשם התנהג במהלך גביית הודעתו ב - 6/8/12 ואישר, כי הנאשם לא רצה לתקוף אלא היה באמוק לברוח ורצה שיעזבו אותו לנפשו. יוער, כי לאחר שבחנתי את עדותו של סומך באופן בלתי אמצעי, הרי שזו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה, התרשמתי, כי העד עשה מלאכתו נאמנה ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

184. כן ראוי להפנות לעדותו של פקד ארז רוזן, אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח ת/22 שנערך ע"י העד. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא השתמש כנגד הנאשם באקדח טייזר ושוקר וכי הנאשם היה בתוך תא המעצר כשהפעיל את הטייזר. עיון ב - ת/22 מלמד, כי בשעה 10:00 לערך כשהוא נכח במשרד יחד עם השוטרים אילן אוחנה וויקטור חיוט, הוא שמע צעקות מהחוקר איציק סומך "תעצרו אותו", מספר פעמים, שני השוטרים ירדו קומה על מנת לסייע לסומך, בעוד שארז רץ לכיוון דלת הכניסה התחתונה מחוץ לתחנה על מנת לחסום בריחת עצור אפשרית. מאחר והדלת הייתה נעולה, ארז חזר לתוך התחנה והבחין בעצור לואי כאשר מספר שוטרים מחזיקים ומנסים להשתלט עליו מאחר והוא משתולל, בועט ומתחמק מכבילת ידיו. עוד צוין, כי העצור נתן בעיטות לשוטרים ואף היכה בידי ולכן היה

צריך להפעיל כנגדו כוח על מנת להשתלט עליו. לאחר מאמץ רב, כשהעצור ממשיך להתנגד, הם הצליחו לכבול את ידיו וגם לאחר שהעצור היה אזוק בידיו וברגליו הוא המשיך להשתולל ולפיכך, הוא הוכנס לתא המעצר על מנת שיירגע.

בתא המעצר המשיך העצור להשתולל ולכן ניתנו לו מספר אזהרות שיירגע על מנת לכבול אותו למיטה מאחר והמשיך להשתולל גם בתוך התא. בהמשך הפעיל העד כנגדו שוקר ורק אז נרגע העצור ונאזק למיטה.

185. לאחר שבחנתי את עדותו של העד פקד ארז רונן באופן בלתי אמצעי, כמו גם את העולה מדו"ח הפעולה ת/22, הרי שמצאתי את עדותו מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה, התרשמתי, כי העד עשה מלאכתו ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. לא זו אף זו, עדותו של העד עולה בקנה אחד עם העולה מעדותו של סומך אשר פורטה לעיל ויש בה כדי לחזקה ולעלות בקנה אחד עמה.

186. כן ראוי להפנות לעדותו של עד התביעה רס"ב אילן אוחנה ולמזכר ת/23 שערך, אשר האמור בו אף עולה בקנה אחד עם עדותו של סומך, עם עדותו של פקד רוזן ואין לי אלא להפנות לאמור שם. דברים אלה עולים אף בקנה אחד עם עדותו של רס"מ ויקטור חיוט ועם האמור בדו"ח ת/24 שערך. לאחר שבחנתי את עדויותיהם של אלה באופן בלתי אמצעי, הרי שראיתי לסמוך על עדויותיהם ועל האמור בדוחות שערכו, לאמצם ולבסס עליהם ממצאים. לא זו אף זו, במארג הראייתי הכולל שהוצג בדמות עדותו של סומך, רוזן, חיוט ואוהנה, יש כדי לעלות בקנה אחד אלה עם אלה ולהניח מארג ראייתי, אשר הנדבכים בו מחזקים זה את זה.

187. מנגד, ראוי להפנות לעדות הנאשם בהקשר זה וממצאי המהימנות שראיתי לקבוע בעניינו של האישום הראשון, יפים גם לעניינו של האישום דנן. בהקשר זה יוער, כי בעדותו מסר הנאשם, כי לא רצה לברוח אלא ביקש מהחוקר להחזיר אותו לתא, כי היה עייף וסבל מכאבי ראש לאחר שהיה עצור במשך 6 ימים. כאשר הגיע לחקירה, שמע הנאשם, כי מייחסים לו תקיפה עם אדם נוסף ואז אמר שאינו רוצה לדבר וביקש שיחזירו אותו לתא, רצה לנוח והיה עייף מאוד. הנאשם שלל, כי איבד שליטה. בהמשך מסר הנאשם, כי החוקר הלחיץ אותו ואז קם ויצא מהחדר. כן מסר, כי החוקר צעק אך הנאשם הדגיש, כי ביקש ללכת לכיוון התא ולא ביקש לברוח. בהמשך, במדרגות, תפסו אותו השוטרים והחלו להכות אותו. הנאשם הדגיש, כי לא חש בטוב במהלך כל התקופה וכי היה עייף הן מבחינה נפשית והן מבחינה גופנית.

188. במסגרת חקירתו הנגדית, אישר הנאשם, כי החקירה מול סומך הייתה רגועה, ללא צעקות וללא לחץ ואולם, הנאשם אישר, כי כאשר שמע, כי מייחסים לו ביצוע שוד מזוין, הוא איבד שליטה ולא יודע מה קרה לו.

189. מהאמור לעיל עולה, כי הנאשם אישר, כי הוא איבד שליטה וכי אינו יודע מה קרה לו, התנהגות אשר עולה בקנה אחד גם עם האמור בדוחות השוטרים ובעדויותיהם ויש בה כדי לחזקה. אינני נותנת אמון בגרסת הנאשם, כי ביקש רק לחזור לתאו, כמו גם התרחשות האירועים הנטענת על ידו, התרחשות אשר נסתרת ב"רחל בתך הקטנה" במספר מקורות ראייתיים המוצאים את עיגונם בעדויות השוטרים ובדוחות שערכו.

190. לאחר שבחנתי את מארג הראיות כפי שהוצג בפני, כאמור, הרי שראיתי ליתן אמון בעדותם של השוטרים ובאמור בדוחות הפעולה שערכו. באלה יש כדי להניח את התשתית הראייתית להוכחת העובדות הנטענות באישום השני ולפיכך, באתי לכלל מסקנה, כי עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר גם את העובדות המיוחסות לנאשם גם בהקשרו של האישום השני.

191. בפתח סיכומיה העלתה ב"כ הנאשם טענה בדבר המיוחס לנאשם באישום הראשון ולפיו, המאשימה שגתה כאשר טענה, כי האירוע נשוא האישום הראשון התרחש ביום 2/8/12, כאשר עסקינן באירוע שהתרחש ביום 1/8/12. בנסיבות אלו, טוענת ב"כ הנאשם, כי מקום בו לא התרחש דבר ביום 2/8/12, הרי שיש לזכות את הנאשם מן המיוחס לו באישום הראשון מטעם זה.

עם כל הכבוד, דין טענה זו להידחות. אין ספק, כי מכל מארג הראיות ומטיעוני הצדדים כפי סיכומיהם עולה, כי האירוע המיוחס באישום הראשון התרחש ביום 1/8/12 ולא ביום 2/8/12, הדבר עבר כחוט השני במארג הראיות ובסיכומי הצדדים ולפיכך, אין ספק, כי עסקינן בטעות סופר. בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, הרי שבית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו בפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. בנסיבות אלו, הרי שבאתי לקבוע, כי הוכח בפני, כי האירוע הנטען באישום הראשון התרחש ביום 1/8/12 ולפיכך, אני קובעת, כי עובדה זו הוכחה בפני במסגרת שמיעת הראיות תוך שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן ואין בטענה זו ככזו, כדי להצדיק זיכוי הנאשם.

מחדלי חקירה:

192. במסגרת סיכומיה, טענה רבות ב"כ הנאשם באשר למחדלי חקירה שנתגלעו בחקירה זו ואין לי אלא להפנות למפורט בליבת הכרעת דין זו, אשר פירטה את טיעוניה בהקשר זה.

193. בספרו של כב' השופט קדמי "**על הראיות**", חלק רביעי, בעמ' 1979 נקבע, כי משמעות מחדלי חקירה ראייתיים הינה, כי בכוחם למנוע את הרשתות של הנאשם וזאת בשל מחדל בהשגת הראיות הדרושות לנאשם להתמודדות הוגנת עם ראיות התביעה, או כי עסקינן במחדל בהשגת ראיות שבכוחן להקים ספק סביר לזכות הנאשם. מחדלי חקירה עשויים להוביל לזיכוי נאשם אולם, אין משמעות הדבר, כי כל מחדל, או אף הצטברות של מספר מחדלים יביאו בהכרח לזיכוי. השאלה שעל בית המשפט לשאול את עצמו היא, האם המחדלים עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם ובחינת הטענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך טובה, או יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד ולא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי. עוד נקבע, כי קיומו של מחדל חקירתי כשלעצמו, אינו מוביל מניה וביה לזיכוי נאשם ונדרשת בדיקה פרטנית האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק, מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר.

194. בחנתי במשנה תוקף את טענות ב"כ הנאשם באשר למחדלי חקירה כפי שפורטו בהרחבה לעיל. אכן סבורה אני, כי ניתן ויכול היה וכך אף רצוי היה לעשות ולבצע פעולות חקירה נוספות. יחד עם זאת, לא מצאתי, כי במחדלים החקירתיים עליהם הצביעה ב"כ הנאשם, יש כדי לשמוט את המארג הראייתי

הכולל שהוצג ולא מצאתי, כי במחדלים אלו יש כדי ליצור ספק סביר, או כדי לפגוע באפשרותו של הנאשם בתיק זה להתגונן כראוי. כך לדוגמה אציין, כי אכן במהלך סריקות שנעשו בזירה נתפסה סכין ואולם, המאשימה לא טרחה לערוך בדיקות דנ"א על סכין זו. יחד עם זאת, מקום בו המתלונן לא זיהה בוודאות את הסכין ככזו שבה דקר אותו הנאשם, הרי שהמשקל של העדר בדיקת ממצאי דנ"א על הסכין, פוחתת באופן משמעותי שכן, אין בנמצא ראיה וודאית, כי אכן זוהי הסכין שבה תקף הנאשם את המתלונן ולפיכך, בהעדר אמירה וודאית בהקשר זה, הרי שהעדר עריכת בדיקות דנ"א על סכין זו, מקבל משקל סגולי פחות.

195. ב"כ הנאשם הוסיפה והפנתה לעולה מעדותו של השוטר איציק סומך האחראי על החקירה וטענה בהקשר זה, כי עדותו הייתה מגמתית, מוטעית ומתחמקת וכן טענה, כי המשטרה לא ביצעה פעולות חקירה בסיסיות שהיה צורך לבצען, כך לדוגמה התייחסה לשחזור שערך סומך והעלתה את השגותיה בהקשר זה. ראשית, יוער, כי התרשמתי כפי שפורט לעיל, כי השוטר סומך העיד אודות הדברים כהווייתם, כי ביצע מלאכתו נאמנה ואכן, יכול וניתן היה לבצע פעולות חקירה נוספות, או לבצע את פעולות החקירה שבוצעו באופן מושכל וראוי יותר. יחד עם זאת, שזרתי אלה במארג הראיות אליו הפניתי לעיל ולא מצאתי, כי יש בכך כדי לרדת לשורשו של עניין וכדי לשמוט מארג זה.

196. ב"כ הנאשם הוסיפה והפנתה לעדותו של עד התביעה סמיר ח'ורי, מעסיקו של המתלונן וטענה, כי אין מקום ליתן אמון בעדותו. עוד מסרה, כי בין העד לבין המתלונן נערך תיאום גרסאות וכי מקום בו המתלונן עבד אצל ח'ורי באופן בלתי חוקי, הרי שח'ורי כמעסיקו, היה צפוי לתביעה כנגדו. לדידה, עם שינוי גרסת המתלונן, הרי שהנאשם צפוי לתביעה נזיקית וכי תשלום פיצוי במסגרת הסולחה, מוציא את העד מהתמונה. לא מצאתי, כי יש בטענות אלה ממש. כאמור, התרשמתי, כי העד מוסר אודות הדברים כהווייתם, כי יש ליתן בהם אמון ולא מצאתי, כי מניעים פסולים כפי טענות ב"כ הנאשם עמדו בבסיסם של אלה. לפיכך, רואה אני לדחות טענות אלה.

197. בהקשרו של האישום השני ראוי להדגיש, כפי טענת המאשימה בסיכומיה ובצדק, כי הנאשם אישר, כי חקירתו התנהלה באווירה רגועה וכי הוא זה שאיבד שליטה. בכל הקשור לטענות הנאשם, כי הותקף ע"י השוטרים בתחנת המשטרה, הרי שהנאשם לא יכול היה ליתן הסבר מדוע לא התלונן אודות כך, לא במהלך חקירתו ואף לא בפנייה למח"ש. בנסיבות אלו, צודקת המאשימה כפי שטענה בסיכומיה, כי מדובר בגרסה כבושה של הנאשם שנולדה זמן רב לאחר חקירותיו.

198. בהקשרו של האישום השני, הוסיפה וטענה ב"כ הנאשם בסיכומיה, כי הנאשם כלל לא ניסה לברוח מהתחנה וכל שביקש, כשהוא נתון בלחץ ובמצוקה, היה שיעזבו אותו לנפשו, כלומר להפסיק את החקירה ולחזור לתא המעצר. בהקשר זה הדגישה את נתוניו של הנאשם, את מצבו הנפשי ומצבו הפיזי.

למארג הראייתי העומד בבסיס המיוחד לנאשם באישום השני, התייחסתי בהרחבה במסגרת הכרעת דין זו כמפורט לעיל. כאמור, הנאשם הודה בעדותו, כי חקירתו מול סומך הייתה רגועה והוא זה שאיבד שליטה. התנהגותו של הנאשם מקבלת את ביטויה במספר מקורות ראייתיים, שונים ומאובחנים בדמות דוחות השוטרים שפורטו בהרחבה לעיל, אשר, כאמור ראיתי ליתן אמון בעדויותיהם ובאמור בדוחות שערכו.

199. ב"כ הנאשם טענה, כי הכוח שהופעל כנגד הנאשם היה לא סביר וכן ציינה, כי הקצין האחראי הפעיל אקדח טייזר ואולם בניגוד המחויב, לא נכתב דו"ח בהקשר זה. ראשית, יוער, כי עצם הפעלת אקדח הטייזר מקבלת את ביטוייה בדו"ח שערך השוטר רוזן (ראה עמ' 2 ל - ת/22). לא מצאתי, כי בטענות ב"כ הנאשם באשר לשוטרים האחרים, כמפורט בטיעוניה לעיל, יש כדי לרדת לשורשו של עניין ולשמוט את האמור לעיל.

הפן המשפטי:

האישום הראשון:

200. כאמור, במסגרת האישום הראשון, מיוחסות לנאשם העבירות שעניינן, החזקת סכין שלא כדין, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, תקיפה בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

201. באשר לעבירה שעניינה, החזקת סכין שלא כדין - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, הרי שמקום בו המתלונן העיד, כי הנאשם תקף אותו באמצעות סכין ומקום בו ראיתי ליתן אמון בעדותו של זה, שעה שאף החבלה שנמצאה בראשו של המתלונן והתמונות המתעדות את המתלונן עולות בקנה אחד עם עדותו, כמו גם מקום בו המתלונן זיהה את הסכין שהוצגה בפניו ככזו הדומה לסכין בו הותקף, הרי שבאתי לקבוע, כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע עבירה של החזקת סכין שלא כדין ולפיכך, הנני מרשיעה אותו בעבירה זו.

202. עוד יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382 לחוק העונשין. יוער, כי המאשימה ייחסה בכותרת הוראת החיקוק תקיפה בנסיבות מחמירות ואולם, באזכור הסעיף של העבירה הרלוונטית, התייחסה להוראת סעיף 382 בלבד מבלי להזכיר את סעיף המשנה הנדרש.

203. מהמארג הראייתי שהוצג לעיל ומהעובדות נשוא האישום הראשון, הרי שהוכח, כי הנאשם תקף את המתלונן יחד עם אחר היינו, כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחדיו לביצוע המעשה ולפיכך, הרי שעסקינן בביצוע עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין ולפיכך, הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה זו. יוער, כי לא מצאתי בעובדה שהמאשימה לא ציינה באזכור הסעיף את סעיף (א) כדי לרדת לשורשו של עניין, מקום בו בכותרת החיקוק ציינה המאשימה, כי היא מייחסת לנאשם תקיפה של עבירה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382. מה גם שבעובדות האישום הראשון בהקשר זה, הרי שהמאשימה ייחסה לנאשם תקיפה של המתלונן יחד עם אחר ובוודאי, אפוא, שהייתה לו האפשרות להתגונן בפני עבירה זו שיוחסה לו.

מעשה התקיפה הינו זה המיוחס לנאשם ברישא סעיף 4 לעובדות כתב האישום המתוקן בדבר הכאת המתלונן כמפורט שם.

204. עוד במסגרת האישום הראשון יוחסה לנאשם עבירה שעניינה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בהתאם להוראת סעיף 275 לחוק העונשין, הרי שמקום בו אדם עושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק, או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר, או להכשילו מלעזור לשוטר, הרי שהוא עובר עבירה זו. כאמור, מהדו"ח ת/28 שערך חאג'ה רביע העולה בקנה אחד עם הדברים שנרשמו בעיקרם גם ב - ת/18 של עאמר אשקר ומקום בו אף הנאשם

אישר בעיקרם של דברים את התנהגותו כפי הנתען בהקשר זה, הרי שכאשר הנאשם קלט את השוטרים, הוא ברח מהם, הם רדפו אחריו ותפסו אותו על הגדר של המתחם. במעשיו אלו של הנאשם, יש כדי לעלות בבחינת מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא את תפקידו כחוק ולהכשילו בכך ולפיכך, התגבשו יסודות הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו המיוחס לנאשם בהקשר זה. אשר על כן, באתי לכלל מסקנה, כי עלה בידי המאשימה להוכיח גם את המיוחס לנאשם בהקשר זה וזאת מעבר לכל ספק סביר ולפיכך, הנני מרשיעה אותו בעבירה זו.

205. העבירה הנוספת המיוחסת לנאשם במסגרת האישום הראשון הינה ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329 (א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין. סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין"

206. אציין, כי לאחר שבחנתי את יסודות העבירה המיוחסת לנאשם בהקשר זה, כמו גם טיעוני הצדדים בסוגיה זו, באתי לכלל מסקנה, כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם עבר עבירה זו וכי התגבשו יסודותיה ותחת זאת ובהתאם לסמכות הנתונה לי בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ, אני סבורה, כי הוכחו מעבר לכל ספק סביר, יסודות עבירה שעניינה חבלה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א)(1) + (2) לחוק העונשין.

207. באשר לסמכות של בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה אחרת מזו שיוחסה לו בכתב האישום, ראוי, כאמור, לשוב ולהפנות לסעיף 184 לחסד"פ אשר כבר הובאה לעיל ולפיו, בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. ברי הוא, כי הנאשם התגונן בפני אותו מארג ראייתי ואותן עובדות המיוחסות בכתב האישום המתוקן ואולם, כאמור, באתי לכלל מסקנה, כי עובדות אלו אינן מגבשות מעבר לכל ספק סביר את הוראת החיקוק שיוחסה ותחת זאת יש להרשיעו, כאמור, בעבירה האחרת שנתגלתה מן העובדות שהוכחו.

208. בספרו של כב' השופט קדמי **"על הדין בפלילים"**, חוק העונשין, חלק שלישי, הדין בראי הפסיקה, מעמ' 1277 ואילך נקבע, כי הסעיף מנוסח באופן שהפתיח מציג את "הכוונה" הדרושה להרשעה לפי כל אחד מששת הסעיפים הקטנים שבו, כאשר כל אחד מהסעיפים הקטנים, מגדיר את רכיבי היסוד העובדתי הדרוש להרשעה לפיו. רישא סעיף 322 קובע כוונה מיוחדת שעניינה "להטיל" באדם נכות או מום, כאשר "נכות" עניינה מגבלה בתפקוד בשל פגיעה גופנית ו"מום" עניינו ליקוי או פגם באחד מאיברי גופו של אדם. הכוונה לגרום לו חבלה חמורה פירושה "חבלה חמורה" כמשמעותה בסעיף 324 כ"ד לחוק העונשין והודגש בהקשר זה, כי צריכה להיות חבלה חמורה דווקא ואין די בכוונה לגרום חבלה סתם. כוונה עניינה הלך נפש וזו ניתנת להוכחה בעדות ישירה או בראיות נסיבתיות ובלבד שזו תהיה

המסקנה היחידה המתחייבת מהן, או באמצעות חזקת "הכוונה".

209. בחינת נסיבות המקרה דנן, כמו גם העולה מעדות המתלונן מלמד, כי לא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי התגבשה אצל הנאשם כוונה מיוחדת זו. גם מקום בו קבעתי, כי הנאשם פצע את המתלונן באמצעות הסכין בראשו, הרי שעדיין עסקינן בשימוש בסכין שנעשה באופן חד פעמי, תוך כדי השתלשלות האירועים ולמרות שהסכין הייתה עדין בידו של הנאשם, הרי שהוא לא המשיך לפגוע או לנסות לפגוע במתלונן, אלא השתחרר מאחיזתו ונמלט מהמקום. בנסיבות אלו ומקום בו לא הייתה חזרתיות ולא היה ניסיון להמשיך ולפגוע במתלונן, הגם שהנאשם יכול היה לעשות כן, הרי שנותר בליבי ספק בדבר היסוד הנפשי הספציפי והכוונה המיוחדת הנדרשת להוכחת העבירה המיוחסת לנאשם בהקשר זה, ספק אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו ולפיכך, באתי לכלל מסקנה, כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את יסודות העבירה המיוחסים לנאשם בהקשר זה.

210. סעיף 333 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים"

211. סעיף 335(א)(1) + (2) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;

(2) כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם, דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה."

212. סעיף 34 כד לחוק העונשין מגדיר מהי חבלה חמורה וקובע כדלקמן:

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים;"

213. מהמארג הראיתי שפורט לעיל ומהעובדות שהוכחו בהקשר זה במסגרת האישום הראשון, הרי שבוודאי שהנאשם ביצע עבירה שעניינה חבלה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א)(1) + (2) לחוק העונשין. במעשי הנאשם כאמור, יש כדי לחבול במתלונן חבלה חמורה כהגדרתה של זו בהוראת סעיף 34 כד נוכח טיבה של הפגיעה שנגרמה לו המקבלת את עיגונה בתיעוד הרפואי שהוצג ואולם עניין לנו בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בהתאם להוראת סעיף 335 (א)(1) + (2) שכן, הנאשם אחז בסכין אשר הינו נשק קר כהגדרתו של זה וכן כאשר היו נוכחים שניים או יותר שחברו יחדיו לביצוע המעשה, נוכח תקיפת המתלונן ע"י הנאשם והאחר. בנסיבות אלו, הרי שבאתי לקבוע, כי

הוכח בפני מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע עבירה זו.

214. אשר על כן, בהקשרו של האישום הראשון, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה שעניינה, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה המיוחסת לו באישום הראשון. תחת זאת הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה שעניינה, חבלה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א)(1) + (2) לחוק העונשין. עוד הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה שעניינה, החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין, תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין וכן, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

האישום השני:

215. במסגרת האישום השני, מיוחסות לנאשם עבירות שעניינן בריחה - עבירה לפי סעיף 257 (2) לחוק העונשין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

216. סעיף 257 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"הבורח ממשמורת חוקית שהוא נתון בה בשל עבירה פלילית,

דינו -

(1) אם הוא מואשם או מורשע בפשע - מאסר שבע שנים;

(2) בכל מקרה אחר - מאסר שלוש שנים".

217. מהמארג הראיתי שהוצג בפני ואשר פורט בהרחבה לעיל וכפי העולה מדוחות השוטרים הרלוונטיים, הרי שהנאשם ניסה לברוח ממשמורת חוקית שהוא היה נתון בה בשל עבירה פלילית, כאשר לא השלים את מעשה הבריחה האמור ובכל אופן, הרי שנותר ספק בשאלה האם במעשי הנאשם, שעה שמחד, יצא מחזקתו של סומך החוקר ומאידיך, לא יצא ממתחם התחנה, יש כדי להשלים את עבירת הבריחה, או אך כדי להוות ניסיון לבריחה, כאמור, ספק אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה שעניינה בריחה וזאת מחמת הספק ותחת זאת יש להרשיעו בעבירה של ניסיון בריחה, עבירה לפי סעיפים 257 (2) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

218. במסגרת אישום זה יוחסה לנאשם גם עבירה שעניינה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין אשר כבר צוטטה והובאה לעיל. מדוחות השוטרים הרלוונטיים שפורטו בהרחבה לעיל עולה, כי גם לאחר שהנאשם נתפס ע"י השוטרים, הרי שהוא ניסה להשתחרר מאחיזתם תוך כדי הנפת ידיו ובעיטות ברגליו עד, כי היה צורך להשתמש באקדח הטייזר כנגדו. במעשיו אלו של הנאשם, יש כדי לעלות בבחינת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו שכן, הנאשם עשה מעשה בכוונה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים תפקידם כחוק, או כדי להכשילם בכך ולפיכך, גובשו יסודות עבירה זו.

219. עוד יוער למען הסר ספק, כי אין כפילות בעבירות בהן הורשע הנאשם ואין מעשי הנאשם נבלעים אלו באלו שכן, החלק האחד של האירוע שבו ניסה הנאשם לברוח ממשמורת חוקית, מקבל את ביטוי בעזיבתו את סומך וירידתו במדרגות והניסיון לצאת מהתחנה. כאן מתגבשת עבירה של ניסיון לבריחה ואולם, מעשי הנאשם בהמשך והתנהגותו אל מול השוטרים, מגבשת את יסודות עבירת הפרעה לשוטר

במילוי תפקידו ואין כפילות בין אלה.

220. בנסיבות אלו, הרי שהנני מזכה את הנאשם מן העבירה שעניינה בריחה וזאת מחמת הספק. תחת זאת, הנני מרשיעה אותו בעבירה של ניסיון לבריחה, עבירה לפי סעיפים 257 (2) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין וכן הנני מרשיעה אותו בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

הערה - הכרעת הדין ניתנה בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים ביום 21/9/16 ואולם היא מפורסמת עתה על הנמקותיה מפאת היקפה ואילוצי הדפסה. הנני מתנצלת אודות עיכוב זה.

המזכירות תמציא העתק הכרעת דין זו לצדדים.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ז, 03 מרץ 2017, במעמד הצדדים